

PL

PL

PL



KOMISJA EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 13.4.2011
KOM(2011) 169 wersja ostateczna

2011/0092 (CNS)

Wniosek

DYREKTYWA RADY

zmieniająca dyrektywę 2003/96/WE w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej

{SEK(2011) 409 wersja ostateczna}
{SEK(2011) 410 wersja ostateczna}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Podstawa i cele wniosku

Podatki energetyczne nakładano zazwyczaj z wielu względów, w szczególności celem uzyskania przychodu, ale również w celu oddziaływania na zachowanie konsumentów, tak by skłonić ich do bardziej wydajnego stosowania energii oraz korzystania z jej bardziej ekologicznych źródeł. Aby zapewnić właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego szereg kwestii dotyczących opodatkowania energii uregulowano już na mocy dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej¹ (zwaną dalej „dyrektywą w sprawie opodatkowania energii” lub „dyrektywą”).

Od przyjęcia dyrektywy w sprawie opodatkowania energii ramy prawne stanowiące podstawę tej dyrektywy uległy radykalnej zmianie. W dziedzinie energii i zmian klimatu określono konkretne i ambitne cele w ramach polityki, które mają zostać zrealizowane do 2020 r. Przyjęty w 2009 r. pakiet w zakresie polityki w dziedzinie zmian klimatu i energii zapewnia ramy polityki umożliwiające realizację tych celów w oszczędny i sprawiedliwy sposób. Opodatkowanie energii stanowi jeden z instrumentów, którymi dysponują państwa członkowskie w zakresie realizacji tych celów. Przykładowo ocena skutków leżąca u podstaw wniosku Komisji w sprawie pakietu w zakresie polityki w dziedzinie zmian klimatu i energii² wykazała, że ogólny dobrobyt i gospodarność mogą wzrosnąć, jeżeli instrumenty generujące przychód, takie jak opodatkowanie, są wykorzystywane do ograniczenia emisji w sektorach nieobjętych wspólnotowym systemem na mocy dyrektywy 2003/87/WE³ (zwanym dalej EU ETS, ang. *EU Emission Trading Scheme*).

Aby zapewnić właściwe ramy wykorzystywania opodatkowania energii w takich nowych warunkach, w marcu 2008 r. Rada Europejska zwróciła się o dostosowanie dyrektywy do celów UE w zakresie energii i zmian klimatu⁴. Niniejszy wniosek ma zatem na celu:

- (1) Zagwarantowanie jednolitego traktowania źródeł energii w ramach dyrektywy w sprawie opodatkowania energii w celu zapewnienia rzeczywistych równych szans dla odbiorców energii niezależnie od źródeł jej pochodzenia.
- (2) Zapewnienie właściwych ram dla opodatkowania energii odnawialnej.
- (3) Zapewnienie ram wykorzystywania opodatkowania emisji dwutlenku węgla celem uzupełnienia sygnału cenowego dotyczącego emisji dwutlenku węgla ustanowionego przez EU ETS przy jednoczesnym unikaniu nakładania się tych dwóch instrumentów.

• Kontekst ogólny

¹ Dz.U. L 283 z 31.10.2003, s. 51.

² SEC (2008) 85 vol. II, s. 51 *et seq.*

³ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE, Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32.

⁴ Posiedzenie Rady Europejskiej w dniach 13-14 marca 2008 r., Konkluzje Prezydencji (7652/1/08 rev.1, 20.5.2008).

Niniejszy wniosek ma na celu wprowadzenie koniecznych zmian w niektórych podstawowych przepisach dyrektywy w sprawie opodatkowania energii, tak by sprawić, aby podatki energetyczne w bardziej spójny sposób przyczyniały się do realizacji celów w zakresie mniejszego zużycia energii oraz większego udziału czystej energii w UE. W odniesieniu do dyrektywy w sprawie opodatkowania energii w jej obecnej postaci istnieją następujące problemy:

Po pierwsze, nie zapewnia ona wymaganego stopnia spójności pod względem traktowania podstawowych kopalnych źródeł energii i elektryczności. Biorąc pod uwagę zawartość energetyczną szeregu produktów, minimalne poziomy opodatkowania różnią się zasadniczo w zależności od danego produktu. W związku z tym niektóre produkty są traktowane lepiej od innych, przy czym najkorzystniej traktowany jest węgiel. Oznacza to również, że niektóre przedsiębiorstwa mogą być w lepszej sytuacji w porównaniu z innymi, w zależności od źródła energii, które wykorzystują.

Po drugie, sygnał cenowy wprowadzony przez dyrektywę w sprawie opodatkowania energii poprzez ustanowienie minimalnych poziomów opodatkowania nie jest we właściwy sposób powiązany z potrzebą zwalczania zmian klimatu. Przepisy wspomnianej dyrektywy nie są odpowiednio przystosowane do zapewnienia właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego w sytuacji, w której państwa członkowskie stosują opodatkowanie związane z emisjami CO₂ w celu ograniczenia emisji CO₂.

Po trzecie, pomimo rosnącego znaczenia rynkowego paliw odnawialnych ich opodatkowanie na mocy dyrektywy w sprawie opodatkowania energii wciąż opiera się na zasadach ustalonych, kiedy paliwa te stanowiły jedynie alternatywne produkty niszowe bez większego znaczenia rynkowego. Standardowe opodatkowanie paliw odnawialnych zależy od ilości produktu odnawialnego oraz stawki stosowanej do produktu kopalnego zastąpionego danym produktem odnawialnym. Nie uwzględniono niższej zawartości energii w paliwach odnawialnych, a zatem taka sama stawka opodatkowania prowadzi do relatywnie wyższego ich opodatkowania w porównaniu z paliwami kopalnymi. Państwa członkowskie mogą tylko korygować ten efekt i w miarę konieczności rekompensować różnice kosztów produkcji poprzez stosowanie korzystnego opodatkowania zgodnie z art. 16 dyrektywy w sprawie opodatkowania energii. Standardowe opodatkowanie paliw odnawialnych jest zatem nieprzystosowane do ich właściwości i wszelkie działania dostosowawcze w tym względzie mogą jedynie przybrać postać fakultatywnego zwolnienia z podatku podlegającego dokładnej ocenie pomocy państwa.

Po czwarte, energia jest opodatkowana na mocy dyrektywy w sprawie opodatkowania energii w ten sam sposób niezależnie od tego, czy w danym przypadku, ograniczenie emisji CO₂ zapewniono w ramach EU ETS. W konsekwencji mechanizmy przewidziane w prawodawstwie Unii w celu ograniczenia tych emisji w niektórych przypadkach mogą nakładać się na siebie, natomiast w innych przypadkach może ich brakować. Obydwie sytuacje są niepożądane ze względu na wynikającą z nich utratę opłacalności lub zakłócenia rynku wewnętrznego.

- **Obowiązujące przepisy w dziedzinie, której dotyczy wniosek**

Dyrektywa Rady 2003/96/WE definiuje produkty energetyczne podlegające opodatkowaniu, ich wykorzystanie prowadzące do ich opodatkowania oraz minimalne poziomy opodatkowania obowiązujące w odniesieniu do poszczególnych produktów w zależności od

tego, czy są wykorzystywane jako paliwo silnikowe, do pewnych celów przemysłowych i handlowych czy też jako paliwo do ogrzewania.

- **Spójność z pozostałymi obszarami polityki i celami Unii**

Niniejszy wniosek jest zgodny z głównymi politykami i celami Unii. Ma on na celu zapewnienie, by w odniesieniu do opodatkowania energii rynek wewnętrzny nadal odpowiednio funkcjonował w kontekście, w którym państwa członkowskie będą musiały przyczynić się do wypełnienia celów UE w dziedzinie energii i zmian klimatu. Ponadto, aby zachować spójność z pakietem klimatyczno-energetycznym przyjętym w 2009 r., zmiany będące przedmiotem niniejszego wniosku powinny wejść w życie od dnia 1 stycznia 2013 r.

2. WYNIKI KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI ORAZ OCENA WPLYWU

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Niniejszy wniosek został przygotowany w oparciu o wszechstronne konsultacje z zainteresowanymi stronami. Wkład zainteresowanych stron przybrał formę opinii otrzymanych podczas konsultacji społecznych przeprowadzonych na temat zielonej księgi „Instrumenty rynkowe na potrzeby polityki w zakresie ochrony środowiska i w dziedzinach pokrewnych”⁵ oraz bezpośrednich konsultacji z państwami członkowskimi i innymi zainteresowanymi stronami. Do celów przeprowadzenia oceny wpływu DG TAXUD zamówiła również badania zewnętrzne.

Zielona księga „Instrumenty rynkowe na potrzeby polityki w zakresie ochrony środowiska i w dziedzinach pokrewnych” określiła dziedziny, w których można wprowadzić zmiany do dyrektywy w sprawie opodatkowania energii sformułowała potencjalne sposoby wprowadzenia tych zmian. W zielonej księdze w szczególności poruszono kwestię tego, czy należy zmieniać wspomnianą dyrektywę, tak by lepiej odzwierciedlała ona fakt, że opodatkowanie energii służy kilku celom (z jednej strony przynosi przychód i oszczędności energii, z drugiej natomiast ma wpływ na środowisko).

- **Ocena skutków**

Celem zbadania, w jaki sposób można najlepiej zrealizować różne cele prowadzonej polityki, przeanalizowano szereg rozwiązań oraz porównano je ze *scenariuszem odniesienia (niepodejmowanie żadnych działań)*. Zgodnie z tym scenariuszem po upływie pozostałej części okresów przejściowych do istniejących ram opodatkowania energii nie zostaną wprowadzone żadne zmiany obowiązujące w pełni wszystkie państwa członkowskie. Z definicji dyrektywa w sprawie opodatkowania energii nie zostałaby dostosowana do celów UE w zakresie energii i zmian klimatu. Wyniki podjęcia dwóch innych kierunków działania, a mianowicie zmiany dyrektywy na późniejszym etapie oraz koordynacji podatkowej zamiast zmiany dyrektywy, byłyby porównywalne ze scenariuszem odniesienia, między innymi dlatego, że działania te nie przyniosłyby wyników wystarczająco szybko. Zbadano również następujące podejścia:

⁵ Zielona księga „Instrumenty rynkowe na potrzeby polityki w zakresie ochrony środowiska i w dziedzinach pokrewnych” (COM(2007) 140 z dnia 28 marca 2007 r.).

- **Zmiana dotychczasowego opodatkowania różnych źródeł energii zgodnie z jednym kryterium:** opodatkowanie różnych produktów mogłoby zostać ujednoczone w oparciu o ich zawartość energii, tak by podatek energetyczny miał bardziej neutralny charakter oraz by ograniczyć negatywny wpływ na inne instrumenty i polityki (wariant polityki nr 1); ewentualnie ujednoczenie mogłoby się opierać na zawartości CO₂ w różnych produktach, tak by podatki energetyczne odzwierciedlały emisje CO₂ związane z danymi produktami, dążąc do wspierania osiągnięcia celów UE w dziedzinie zmian klimatu (wariant polityki nr 2).
- **Zmiana struktury dyrektywy** z uwzględnieniem różnych celów związanych z podatkami energetycznymi (z jednej strony generowanie przychodu i oszczędności energii, z drugiej natomiast wpływ na środowisko): Takie podejście prowadziłyby do stworzenia specjalnych podatków związanych z emisjami CO₂ na poziomie krajowym i wymagałoby neutralności innych podatków nakładanych na energię, tzn. tego by podatki te nie zależały od źródeł energii w celu niezakłócenia właściwego funkcjonowania podatków związanych z emisjami CO₂. Takie podejście stanowi podstawę wariantu polityki nr 3 oraz dwóch wariantów polityki nr 5 i 6 w dziedzinie transportu.
- **Wprowadzenie dodatkowego jednolitego podatku związanego z emisjami CO₂:** taki podatek byłby nakładany dodatkowo w stosunku do podatków nakładanych już na mocy dyrektywy w sprawie opodatkowania energii, tak by uzupełniać EU ETS (opcja polityki nr 4).

Skutki takich różnych podejść zostały przeanalizowane w ocenie skutków. Wyniki oceny skutków zostały podsumowane w sprawozdaniu na temat oceny skutków. Biorąc pod uwagę to, jak różne opcje polityki przyczyniają się do osiągnięcia określonych powyżej celów oraz konieczność poszanowania interesów budżetowych państw członkowskich i zasady sprawiedliwości, w ocenie skutków opcja polityki nr 3 oraz opcja polityki nr 6 w dziedzinie transportu zostały uznane za najbardziej odpowiednie. Niniejszy wniosek opiera się na tych uznanych za najbardziej odpowiednie opcjach polityki.

Ocena skutków wykazała, że wyżej określone cele mogą zostać osiągnięte bez ponoszenia żadnych kosztów gospodarczych oraz że zmiana dyrektywy może potencjalnie przynieść korzyści gospodarcze, w szczególności, jeżeli dodatkowe przychody z ogólnego opodatkowania zużycia energii lub opodatkowania związanego z emisjami CO₂ zostałyby wykorzystane do obniżenia składek na zabezpieczenie społeczne wpłacanych przez pracodawców. Ocena skutków wykazała również, że zmiana dyrektywy nie doprowadziłaby do nadmiernego obciążenia przedsiębiorstw i utraty konkurencyjności na poziomie branżowym. Ponadto zmiana zarówno opodatkowania paliw silnikowych, jak i paliw do ogrzewania ograniczyłaby ryzyko negatywnych skutków dystrybucyjnych, które często jest związane z działaniami prowadzącymi do wzrostu kosztów ogrzewania. W tym kontekście ocena skutków potwierdziła kluczowe korzyści płynące z opodatkowania, które oprócz wywierania wpływu na zachowania odbiorców energii, przynosi przychód, który może zostać wykorzystany do sfinansowania środków towarzyszących, i w ten sposób wskazała, w jaki sposób można zaradzić skutkom dystrybucyjnym. Jednakże z oceny skutków wynika również, że skutki dystrybucyjne dla gospodarstw domowych różnią się w poszczególnych państwach członkowskich bardziej niż jakiegokolwiek inne jednostkowe skutki, a zatem utrzymanie możliwości zwolnienia gospodarstw domowych z opodatkowania na poziomie krajowym wydaje się uzasadnione.

3. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

- **Krótki opis proponowanych działań**

Komisja proponuje ze skutkiem od 2013 r.:

1. Wprowadzić wyraźne rozróżnienie między opodatkowaniem energii ściśle związanym z emisjami CO₂ wynikającymi ze zużycia danych produktów (opodatkowanie związane z emisjami CO₂) i opodatkowaniem energii w oparciu o zawartość energii w danych produktach (ogólne opodatkowanie zużycia energii).

Opodatkowanie związane z emisjami CO₂ opierałoby się na referencyjnych wskaźnikach emisji CO₂ określonych w pkt 11 załącznika 1 do decyzji Komisji 2007/589/WE⁶. Ogólne opodatkowanie zużycia energii opierałoby się na wartości opałowej netto produktów energetycznych i energii elektrycznej określonej w załączniku II do dyrektywy 2006/32/WE⁷ oraz, w przypadku biomasy i produktów wytworzonych z biomasy, na wartości energetycznej określonej w załączniku III do dyrektywy 2009/28/WE⁸.

Jednakże konkretne wskaźniki emisji CO₂ i wartości opałowe netto dla biomasy lub produktów wytworzonych z biomasy, w odniesieniu do których w art. 17 dyrektywy 2009/28/WE ustanowiono kryteria zrównoważonego rozwoju (biopaliwa i biopłyny zdefiniowane w art. 2 lit. h) oraz i) wspomnianej dyrektywy), obowiązują wyłącznie, jeżeli dany produkt spełnia te kryteria (zob. art. 1 pkt 1 wniosku dotyczący art. 1 dyrektywy w sprawie opodatkowania energii). W konsekwencji biopaliwa lub biopłyny niespełniające tych kryteriów podlegałyby opodatkowaniu na podstawie wskaźnika emisji CO₂ oraz wartości opałowej netto równoważnego paliwa do ogrzewania lub paliwa silnikowego.

Z uwagi na efektywność ekonomiczną należałoby wprowadzić podatki związane z emisjami CO₂ w uzupełnieniu EU ETS. Jednakże państwa członkowskie powinny również mieć możliwość dalszego nakładania podatku na zużycie paliw silnikowych i paliw do ogrzewania do innych celów, np. uzyskiwania przychodu, niezwiązanych z ograniczaniem emisji gazów cieplarnianych. Aby umożliwić taką dywersyfikację celów oraz zapewnić w możliwie szerokim zakresie, by wszystkie te cele mogły zostać osiągnięte w spójny sposób, opodatkowanie inne niż opodatkowanie związane z emisjami CO₂ powinno być związane z zawartością energii w źródłach energii.

2. Rozszerzyć zakres stosowania dyrektywy w sprawie opodatkowania energii – jeżeli chodzi o opodatkowanie związane z emisjami CO₂ – na produkty energetyczne zasadniczo objęte zakresem stosowania dyrektywy 2003/87/WE, a także jednocześnie zapewnić obowiązkowe zwolnienie z opodatkowania związanego z emisjami CO₂ w przypadkach objętych systemem wspólnotowym na mocy tej dyrektywy.

⁶ Decyzja Komisji 2007/589/WE z dnia 18 lipca 2007 r. ustanawiająca wytyczne dotyczące monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 229 z 31.8.2007, s. 1).

⁷ Dyrektywa 2006/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie efektywności końcowego wykorzystania energii i usług energetycznych oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/76/EWG (Dz.U. L 114 z 27.4.2006, s. 64).

⁸ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 16).

Pakiet zmian zapewni, by dyrektywa w sprawie opodatkowania energii bez zakłóceń uzupełniała dyrektywę 2003/87/WE, w odniesieniu do zapotrzebowania na sygnał cenowy dotyczący emisji CO₂ (zob. w szczególności art. 1 pkt 1 i pkt 4 lit. a) niniejszego wniosku dotyczący art. 1 i art. 4 ust. 2 dyrektywy w sprawie opodatkowania energii), przy jednoczesnym unikaniu nakładania się EU ETS, z jednej strony, i opodatkowania służącego temu samemu celowi, z drugiej strony (zob. art. 1 pkt 11 lit. a) ppkt (ii) wniosku dotyczący art. 14 dyrektywy w sprawie opodatkowania energii).

Ponadto istnieje potrzeba ograniczenia potencjalnego wpływu gospodarczego opodatkowania związanego z emisjami CO₂ na sektory lub subsektory uznane za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji w rozumieniu art. 10a ust. 13 dyrektywy 2003/87/WE. W związku z tym konieczne jest zapewnienie środków przejściowych, tak by uniknąć niewłaściwego wpływu na koszty, przy jednoczesnym utrzymaniu skuteczności w zakresie ochrony środowiska opodatkowania związanego z emisjami CO₂. W odniesieniu do tej kwestii należy skorzystać z rozwiązań funkcjonujących w ramach systemu bezpłatnego przydziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych na mocy dyrektywy 2003/87/WE (zob. proponowany nowy art. 14a dyrektywy w sprawie opodatkowania energii [art. 1 pkt 12 niniejszego wniosku]). Inne sektory lub podsektory gospodarki mogą być również narażone na ryzyko ucieczki emisji. Jeśli chodzi o rolnictwo, Komisja przygotowuje obecnie sprawozdanie oceniające ryzyko ucieczki emisji w tym sektorze. Jak tylko sprawozdanie to będzie dostępne, Komisja podejmie odpowiednie działanie w celu zapewnienia, by wszystkie sektory narażone na ucieczkę emisji podlegały takiemu samemu traktowaniu w ramach przyszłej dyrektywy w sprawie opodatkowania energii, poprzez zagwarantowanie, że wnioski ze sprawozdania będą brane pod uwagę podczas toczących się w Radzie dyskusji w sprawie wniosku dotyczącego zmiany dyrektywy w sprawie opodatkowania energii, lub – jeżeli sprawozdanie nie będzie dostępne przed przyjęciem wniosku – poprzez odrębną inicjatywę ustawodawczą.

Do celów innych niż opodatkowanie związane z emisjami CO₂ zakres dyrektywy w sprawie opodatkowania energii pozostaje niezmienny.

3. Zmienić minimalne poziomy opodatkowania, zapewniając w szczególności, by w spójny sposób odzwierciedlały one emisje CO₂ oraz wartość opałową netto różnych źródeł energii, wprowadzając w razie konieczności okresy przejściowe (zob. art. 1 pkt 6, 7, 8 i 23 wniosku dotyczący art. 7, 8 i 9 dyrektywy w sprawie opodatkowania energii, a także załącznika I do dyrektywy).

Aby zagwarantować spójne traktowanie również produktów podlegających opodatkowaniu, w odniesieniu do których nie ustalono żadnych minimalnych poziomów opodatkowania Komisja zaproponowała również zmianę art. 2 ust. 3 dyrektywy w sprawie opodatkowania energii (zob. art. 1 pkt 2 lit. b) wniosku dotyczący art. 2 ust. 3 i 4 dyrektywy). Jeżeli decyzja 2007/589/WE, dyrektywa 2006/32/WE lub dyrektywa 2009/28/WE nie zawierają wartości odniesienia obowiązującej w stosunku do danych produktów energetycznych, państwa członkowskie odnoszą się do odpowiednich dostępnych informacji dotyczących ich wartości opałowej netto lub referencyjnych wskaźników emisji CO₂. Ponadto należy zachować wartość rzeczywistą minimalnych poziomów opodatkowania. Minimalne stawki ogólnego opodatkowania zużycia energii powinny w regularnych odstępach czasu być automatycznie dostosowywane, tak by uwzględnić zmiany ich wartości rzeczywistej w celu zachowania obecnego poziomu harmonizacji stawek. Aby ograniczyć zmienność wynikającą z cen energii i żywności, takie dostosowanie powinno opierać się na zmianach publikowanego przez Eurostat ogólnounijnego zharmonizowanego indeksu cen konsumpcyjnych z wyłączeniem

energii i nieprzetworzonej żywności (zob. art. 1 pkt 4 lit. b) wniosku dotyczący nowego ust. 4, który ma zostać dodany w art. 4 dyrektywy w sprawie opodatkowania energii). Ponieważ opodatkowanie związane z emisjami CO₂ uzupełnia funkcjonowanie dyrektywy 2003/87/WE, cena rynkowa uprawnień do emisji powinna być ściśle monitorowana w ramach przeprowadzanego co pięć lat przeglądu dyrektywy określonego w art. 1 pkt 21 wniosku.

4. Wymagać, by państwa członkowskie przy ustalaniu krajowych poziomów opodatkowania wzorowały się na stosunku między minimalnymi poziomami opodatkowania określonymi w dyrektywie w sprawie opodatkowania energii dla różnych źródeł energii (zob. art. 1 pkt 4 lit. b) wniosku dotyczący nowego ustępu 3, który ma zostać dodany w art. 4 dyrektywy w sprawie opodatkowania energii).

Wymóg ten ma zapewnić, by spójne traktowanie źródeł energii objęło stawki podatków ustalane na poziomie krajowym (powyżej minimalnych poziomów ustalonych w dyrektywie w sprawie opodatkowania energii). Wydaje się, że w odniesieniu do paliw silnikowych należałoby przewidzieć okres przejściowy do 2023 r. ze względu na istotne różnice w stawkach stosowanych do różnych paliw silnikowych w kilku państwach członkowskich.

5. Uniemożliwić państwom członkowskim różnicowanie opodatkowania handlowego i niehandlowego zastosowania oleju gazowego stosowanego jako paliwo silnikowe (zob. art. 1 pkt 6 wniosku zastępujący art. 7 dyrektywy w sprawie opodatkowania energii),

Możliwość opodatkowania przez państwa członkowskie handlowego zastosowania oleju gazowego wykorzystywanego jako paliwo silnikowe niższymi stawkami niż zastosowania niehandlowego tego oleju wydaje się być niezgodne z wymogiem podnoszenia efektywności energetycznej oraz z potrzebą ograniczenia rosnącego wpływu transportu na środowisko naturalne. Komisja zatem proponuje zniesienie tej możliwości.

W świetle takiego podejścia wniosek z 2007 r. dotyczący art. 7 dyrektywy w sprawie opodatkowania energii⁹ staje się bezpodstawny i w związku z tym zostaje wycofany.

6. Uprościć w miarę możliwości strukturę minimalnych poziomów opodatkowania.

Znosi się istniejące rozróżnienie między opodatkowaniem handlowego i niehandlowego zastosowania produktów energetycznych wykorzystywanych do ogrzewania oraz energii elektrycznej (zob. tabela C w załączniku do niniejszego wniosku). Minimalne poziomy opodatkowania paliw silnikowych wykorzystywanych do niektórych celów przemysłowych i handlowych (zob. tabela B w załączniku do niniejszego wniosku) zostały ujednocnione z minimalnymi poziomami opodatkowania stosowanymi do tych samych produktów w przypadku ich wykorzystania jako paliwa do ogrzewania (zob. tabela C w załączniku do niniejszego wniosku). Ponadto, biorąc pod uwagę, że benzyna ołowiowa stała się produktem o małym znaczeniu, Komisja proponuje nie rozróżniać już między benzyną ołowiową i bezołowiową i wprowadzić jeden minimalny poziom opodatkowania dla tych dwóch produktów (zob. tabela A w załączniku do wniosku).

7. Ograniczyć zwolnienie przewidziane w art. 14 ust. 1 lit. a) w odniesieniu do produktów energetycznych wykorzystywanych do produkcji energii elektrycznej do ogólnego opodatkowania zużycia energii (zob. art. 1 pkt 11 lit. b) wniosku) oraz dodać nowy punkt w art. 14 celem zwolnienia z opodatkowania przez ograniczony okres ośmiu lat energii

⁹ COM(2007) 52 z 13.3.2007.

elektrycznej produkowanej na lądzie i dostarczanej bezpośrednio statkom zacumowanym w porcie (zob. art. 1 pkt 11 lit. a) ppkt (ii) wniosku).

W swojej obecnej postaci art. 14 ust. 1 lit. c) zobowiązuje państwa członkowskie do zwolnienia z opodatkowania energii elektrycznej produkowanej na pokładzie statku, w tym kiedy jest on zacumowany w porcie, podczas gdy art. 15 ust. 1 lit. f) umożliwia państwom członkowskim rozszerzenie tego zwolnienia na wody śródlądowe. W niektórych portach dostępne są bardziej ekologiczne rozwiązania wykorzystujące pobieranie energii elektrycznej z lądu (tj. podłączenie do lądowej sieci elektrycznej). Ta technologia znajduje się wciąż na wczesnym etapie rozwoju. W celu stworzenia pierwszej zachęty do jej rozwijania i stosowania Komisja proponuje zwolnienie z opodatkowania pobieranej z lądu energii elektrycznej dostarczanej statkom zacumowanym w porcie. Takie zwolnienie powinno obowiązywać przez okres ośmiu lat (począwszy od terminu transpozycji przewidzianego w niniejszym wniosku). Okres ten umożliwiłby również wypracowanie na kolejne lata bardziej kompleksowych ram umożliwiających optymalny rozwój systemów pobierania energii elektrycznej z lądu. Takie ramy mogłyby również zawierać środki regulacyjne. Prace nad tymi ramami mogłyby rozpocząć się bezpośrednio po przyjęciu przez Międzynarodową Organizację Normalizacyjną wspólnych norm technicznych dla nabrzeżnych systemów zasilania energią.

W celu ustanowienia wszechstronnego i spójnego sygnału cenowego dotyczącego emisji CO₂ poza EU ETS należy dodać nowy ustęp 3 w art. 14 celem ograniczenia zwolnienia przewidzianego w art. 14 ust. 1 lit. a) w odniesieniu do produktów energetycznych wykorzystywanych do produkcji energii elektrycznej do ogólnego opodatkowania zużycia energii. Jednakże nie powinno to obowiązywać w stosunku do produktów energetycznych wykorzystywanych do produkcji energii elektrycznej na pokładzie statku, ponieważ w praktyce bardzo trudno rozróżnić między wykorzystywaniem produktów energetycznych do tego celu a wykorzystywaniem produktów energetycznych na potrzeby żeglugi.

8. Zapewnić ulgę podatkową dotyczącą opodatkowania związanego z emisjami CO₂ w odniesieniu do instalacji należących do sektorów lub podsektorów uznanych za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji (nowy art. 14a dyrektywy w sprawie opodatkowania energii w brzmieniu przedstawionym w art. 1 pkt 12 wniosku).

Istnieje potrzeba ograniczenia potencjalnego wpływu gospodarczego opodatkowania związanego z emisjami CO₂ na sektory lub subsektory uznane za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji w rozumieniu art. 10a ust. 13 dyrektywy 2003/87/WE. W związku z tym konieczne jest zapewnienie środków przejściowych, tak by uniknąć niewłaściwego wpływu gospodarczego, przy jednoczesnym utrzymaniu skuteczności w zakresie ochrony środowiska opodatkowania związanego z emisjami CO₂, podobnie jak w przypadku bezpłatnego przydziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych na mocy dyrektywy 2003/87/WE. W celu utrzymania pełnej zachęty do redukcji emisji taka ulga podatkowa powinna opierać się na historii zużycia energii przez dany obiekt w wyznaczonym okresie referencyjnym (od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. lub od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 31 stycznia 2010 r.). Kwota ulgi podatkowej powinna ponadto odzwierciedlać podatek z tytułu emisji CO₂, który zostałby zapłacony za dany obiekt na podstawie historii zużycia, przy założeniu wykorzystywania paliwa wzorcowego o niskiej emisji CO₂. Na potrzeby tego „wskaźnika emisyjności opartego na paliwie” należy wykorzystać wskaźnik emisji gazu ziemnego, aby odzwierciedlić podejście przyjęte na mocy decyzji Komisji xxx/xxx w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego

przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE¹⁰.

9. *Utrzymać elastyczność zapewnioną przez dyrektywę w sprawie opodatkowania energii, w szczególności istniejący przepis, zgodnie z którym państwa członkowskie mogą nakładać więcej niż tylko jeden podatek na zużycie energii. Niemniej jednak Komisja proponuje zmienić kilka z istniejących opcji, które są sprzeczne z celami niniejszego wniosku, a także ogólnie zapewnić spójność z nowymi zaproponowanymi przepisami. Komisja proponuje w szczególności:*

- Ograniczyć zakres art. 2 ust. 4 [nowy art. 3], który dotyczy przypadków, w których dyrektywa nie ma zastosowania, do ogólnego opodatkowania zużycia energii w celu ustanowienia wszechstronnego i spójnego sygnału cenowego dotyczącego emisji CO₂ poza EU ETS. Ponadto obecnie art. 2 ust. 4 wyłącza z zakresu dyrektywy energię elektryczną, w przypadku gdy stanowi ona ponad 50 % kosztu produktu. [lit. b) tiret czwarte tego artykułu]. Jednakże przepis ten grozi zakłóceniem konkurencji na rynku wewnętrznym i powinien zostać usunięty (zob. art. 1 pkt 3 wniosku dotyczący nowego art. 3).
- *Uchylić art. 9 ust. 2* umożliwiający stosowanie niższych minimalnych poziomów opodatkowania olejów gazowych wykorzystywanych do ogrzewania w trzech państwach członkowskich. Przepis stanowi jedną z niespójności w sposobie traktowania różnych odbiorców energii na rynku wewnętrznym (zob. art. 1 pkt 8 wniosku).
- *Ograniczyć w jak największym zakresie fakultatywne zwolnienia i obniżki przewidziane w art. 15 do ogólnego opodatkowania zużycia energii celem ustanowienia wszechstronnego i spójnego sygnału cenowego dotyczącego emisji CO₂ poza EU ETS (zob. art. 1 pkt 13 lit. a) wniosku).* Nie miałyby to jednak zastosowania do art. 15 ust. 1 lit. f) oraz art. 15 ust. 1 lit. h)-l) z następujących względów:
 - Państwa członkowskie powinny nadal mieć pełną swobodę w przyznawaniu zwolnień lub obniżek gospodarstwom domowym lub organizacjom użyteczności publicznej ze względów społecznych (lit. h); zob. szczegóły poniżej).
 - Proponuje się stopniowo wycofać możliwość stosowania zwolnień lub obniżek w odniesieniu do gazu ziemnego i gazu płynnego, ponieważ produkty te nie pochodzą z odnawialnych źródeł energii (lit. i); zob. szczegóły poniżej).
 - Zwolnienia lub obniżki dla produktów energetycznych dostarczanych w celu zastosowania jako paliwo dla żeglugi na śródlądowych drogach wodnych przewidziane w art. 15 ust. 1 lit. f) wynikają z konwencji międzynarodowych przynajmniej w przypadku niektórych z dróg wodnych, których dotyczą; operacje pogłębiania na drogach żeglownych i w portach przewidziane w lit. k) stanowią działania uzupełniające.
 - Zwolnienia lub obniżki dla statków powietrznych i statków przewidziane w lit. j) stanowią zwolnienia analogiczne do podobnych zwolnień obowiązujących do celów VAT i są związane z działaniami objętymi zwolnieniami na mocy art. 14 ust. 1 lit. b) oraz c), które wynikają z konwencji międzynarodowych.

¹⁰ Dz.U. L[...] z [...], s. [...].

- Gaz węglowy, o którym mowa w lit. l) objęty kodem CN 2705 jest produktem występującym głównie w przemyśle hutniczym jako produkt uboczny stosowania paliwa w procesach metalurgicznych. Z konsultacji z państwami członkowskimi wynika, że objęcie go opodatkowaniem doprowadziłoby do nadmiernego obciążenia administracyjnego zarówno dla tego sektora przemysłu, jak i dla administracji.
- *Zmienić art. 15 ust. 1 lit. h)*, tak by umożliwić zastosowanie ulg podatkowych w odniesieniu do ogrzewania gospodarstw domowych niezależnie od źródła wykorzystywanej energii, tj. uchylić wyłączenie niektórych źródeł energii takich jak olej opałowy. Komisja przyznaje, że państwa członkowskie mogą uważać za konieczne ulgi podatkowe tego rodzaju, ale jest zdania, że wszystkie źródła energii powinny być traktowane w jednakowy sposób (zob. art. 1 pkt 13 lit. a) ppkt (i) wniosku).
- *Zmienić art. 15 ust. 3* umożliwiający państwom członkowskim stosowanie poziomu opodatkowania obniżonego do zera do produktów energetycznych i energii elektrycznej wykorzystywanych w pracach rolniczych, ogrodniczych, w hodowli ryb oraz w leśnictwie (zob. art. 1 pkt 13 lit. b) wniosku). Przepis stanowi jedną z niespójności w sposobie traktowania różnych sektorów przemysłu na rynku wewnętrznym, zwłaszcza biorąc pod uwagę fakt, że rolnictwo jest jednym z istotnych sektorów w dużej części nieobjętych EU ETS. W związku z tym w odniesieniu do ogólnego opodatkowania zużycia energii konieczne jest powiązanie wykorzystania tej możliwości z realizacją środków zapewniających postępy pod względem efektywności energetycznej. Co do opodatkowania związanego z emisjami CO₂ traktowanie wymienionych sektorów powinno być zgodne z przepisami obowiązującymi sektory przemysłu. Zwolnienia z opodatkowania związanego z emisjami CO₂ powinny zatem obowiązywać wyłącznie w zakresie, w jakim jest to konieczne do uniknięcia ryzyka ucieczki emisji.
- *Zmienić art. 5*, tak by wyjaśnić, że zróżnicowane stawki opodatkowania stosowane w przypadkach wymienionych w tym artykule nie powinny obejmować opodatkowania związanego z emisjami CO₂ (zob. art. 1 pkt 5 wniosku). Ponadto możliwość stosowania niższego poziomu opodatkowania w odniesieniu do paliwa silnikowego zużywanego przez taksówki w praktyce jest wykorzystywana tylko w odniesieniu do oleju napędowego. Również w świetle nowych zaproponowanych ram możliwość ta powinna zostać uchylona w całości (w tym w odniesieniu do ogólnego opodatkowania zużycia energii), ponieważ nie jest ona już zgodna z celami polityki promującej paliwa alternatywne, a także polityki promującej nośniki energii alternatywnej oraz stosowanie pojazdów o niższej emisji zanieczyszczeń w transporcie miejskim.
- *Zmienić art. 16*, tak by usunąć możliwość wprowadzania przez państwa członkowskie zwolnienia lub obniżki podatkowej dla biopaliw do końca 2023 r. (zob. art. 1 pkt 14 wniosku). W perspektywie średniookresowej przepis ten nie będzie już konieczny w świetle proponowanych zmian ogólnych przepisów dyrektywy w sprawie opodatkowania energii, które w rzeczywistości uwzględniają w wystarczający sposób specyfikę paliw, które w całości lub częściowo składają się z biomasy lub produktów wytworzonych z biomasy (zob. art. 1 pkt 1 wniosku). W przypadku gazu płynnego (LPG) i gazu ziemnego wykorzystywanych jako materiały pędne korzyści w postaci niższych minimalnych poziomów ogólnego opodatkowania zużycia energii lub możliwości zwolnienia tych produktów energetycznych z opodatkowania na podstawie art. 15 ust. 1 lit. i) nie są już uzasadnione, w szczególności w świetle konieczności zwiększenia udziału w rynku

odnawialnych źródeł energii. Korzyści takie powinny zatem również zostać usunięte do końca 2023 r. (zob. art. 1 pkt 13 lit. a) ppkt (i) wniosku).

10. Dostosować dyrektywę 2003/96/WE do dyrektywy Rady 2008/118/WE w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylającej dyrektywę 92/12/EWG¹¹ (zob. art. 1 pkt 11 lit. a) ppkt (i), art. 1 pkt 17 i 18 wniosku dotyczące art. 14, 20 oraz 21 dyrektywy w sprawie opodatkowania energii).

11. Uaktualnić wykaz produktów energetycznych w art. 2 ust. 1 i art. 20 ust. 1 dyrektywy 2003/96/WE, tak by włączyć do niego niektóre biopaliwa, aktualizując i modernizując same przepisy w sprawie stosowania przepisów dotyczących kontroli i przemieszczania zawartych w dyrektywie 2008/118/WE. Dodatkowo produkty objęte kodem CN 3811 powinny podlegać przepisom dotyczącym kontroli i przemieszczania zawartym w dyrektywie 2008/118/WE, biorąc pod uwagę wynikające z nich ryzyko uchylania się od opodatkowania, unikania opodatkowania lub nadużyć (zob. art. 1 pkt 2 lit. a) i art. 1 pkt 17 wniosku dotyczące art. 2 i 20 dyrektywy w sprawie opodatkowania energii).

12. Odnieść się w art. 2 ust. 5 dyrektywy 2003/96/WE do obowiązującej obecnie wersji nomenklatury scalonej. Ponadto art. 2 ust. 5 dyrektywy w sprawie opodatkowania energii powinien zostać dostosowany do nowych ram prawnych na mocy TFUE po wejściu w życie traktatu lizbońskiego (art. 1 pkt 2 lit. b) i art. 1 pkt 21 wniosku).

13. Skreślić art. 18a i 18b ponieważ przepisy przejściowe dyrektywy w sprawie opodatkowania energii przestały być aktualne (zob. art. 1 pkt 16 wniosku).

14. Przyznać Hiszpanii i Francji możliwość wprowadzenia wyższych stawek ogólnego opodatkowania zużycia energii w niektórych częściach ich terytorium, uznając przeprowadzany przez te kraje długoterminowy proces decentralizacji (zob. art. 1 pkt 15 wniosku dotyczący art. 18 dyrektywy w sprawie opodatkowania energii).

W świetle szczególnej struktury administracyjnej tych krajów oraz w celu ułatwienia wprowadzania w życie autonomii finansowej wspólnot autonomicznych Hiszpania powinna zostać upoważniona do stosowania w niektórych regionach wyższych poziomów ogólnego opodatkowania zużycia energii. Analogiczna sytuacja ma miejsce we Francji, biorąc pod uwagę konieczność wzmocnienia zdolności finansowej regionów administracyjnych w ramach procesu decentralizacji. Jednakże należy zapewnić utrzymanie równego traktowanie konkurujących źródeł energii. Ponadto należy zagwarantować, że jakiegokolwiek różne traktowanie źródeł energii nie wpłynie negatywnie na właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego i wewnątrzunijny przepływ produktów energetycznych.

Inne państwa członkowskie, które chciałyby wprowadzić podobny system różnicowania podatków regionalnych, muszą zwrócić się do Komisji z wnioskiem o zmianę dyrektywy o opodatkowaniu energii na podstawie art. 113 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

15. W celu zapewnienia swobodnego przepływu przy jednoczesnym przestrzeganiu wymogów bezpieczeństwa obowiązujących w odniesieniu do użytkowych pojazdów silnikowych i specjalnych kontenerów, należy uaktualnić definicję standardowych zbiorników znajdującą się w takich pojazdach określoną w art. 24 dyrektywy 2003/96/WE, tak by odzwierciedlała ona fakt, że zbiorniki paliwa nie są wyłącznie montowane w pojazdach użytkowych przez ich

¹¹ Dz.U. L 9 z 14.1.2009, s. 12.

wytwórców (zob. art. 1 pkt 19 wniosku). Kwestia ta została zgłoszona Komisji przez zreszczenia przedsiębiorstw transportowych, które zwróciły uwagę, że niektóre państwa członkowskie systematycznie przeprowadzają kontrole przestrzegania tej definicji i nakładają podatki na paliwo silnikowe w zbiornikach, które nie wchodzą w zakres jej stosowania. Kwestia ta była również omawiana z państwami członkowskimi podczas ostatniego spotkania Komitetu ds. Podatku Akcyzowego, który stwierdził, że zmiana definicji w art. 24 jest jej jedynym możliwym rozwiązaniem.

16. Zobowiązać Komisję do przedstawiania Radzie co pięć lat, przy czym po raz pierwszy do końca 2015 r., sprawozdania dotyczącego stosowania dyrektywy w sprawie opodatkowania energii i - w stosownym przypadku – do przedkładania wniosku w sprawie zmiany tej dyrektywy (zob. art. 1 pkt 21 wniosku). Sprawozdanie Komisji obejmowałoby między innymi zbadanie minimalnego poziomu opodatkowania związanego z emisjami CO₂ w świetle zmiany obowiązującej w UE ceny rynkowej uprawnień do emisji, wpływ innowacji i rozwoju technologicznego (odnośnie do efektywności energetycznej, wykorzystania energii elektrycznej w transporcie, wykorzystania paliw alternatywnych, takich jak biopaliwa i wodór, wpływu wychwytywania i składowania dwutlenku węgla itp.) oraz uzasadnienie zwolnień i obniżek podatkowych ustanowionych w tej dyrektywie. W odniesieniu do zwolnień i obniżek podatkowych szczególną uwagę należy zwrócić na zwolnienia dla produktów energetycznych wykorzystywanych w transporcie lotniczym i morskim (art. 14 ust. 1 lit. b) i c) dyrektywy w sprawie opodatkowania energii), biorąc pod uwagę ich traktowanie odpowiednio w ramach EU ETS oraz wyniki międzynarodowych negocjacji w ramach IMO (Międzynarodowej Organizacji Morskiej) dotyczących wykorzystywania globalnych instrumentów rynkowych internalizacji zewnętrznych kosztów emisji CO₂, na zwolnienie dla energii elektrycznej pobieranej z lądu (zaproponowane w art. 14 ust. 4 dyrektywy w sprawie opodatkowania energii), a także na wpływ na gospodarstwa domowe. W każdym przypadku wykaz sektorów lub podsektorów uznanych za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji do celów art. 14a niniejszej dyrektywy podlega przeglądowi w regularnych odstępach czasu, w szczególności uwzględniając dostępność nowych dowodów (zob. pkt 2 powyżej).

- **Podstawa prawna**

Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 113.

- **Zasada pomocniczości**

Przedmiot niniejszego wniosku wchodzi w zakres wspólnych kompetencji Unii i państw członkowskich. Zasada pomocniczości ma zatem zastosowanie. Artykuł 113 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przewiduje, że Rada uchwała przepisy dotyczące harmonizacji ustawodawstw odnoszących się do akcyzy w zakresie, w jakim harmonizacja ta jest niezbędna do zapewnienia ustanowienia i funkcjonowania rynku wewnętrznego.

Zmiany dyrektywy w sprawie opodatkowania energii oraz termin wprowadzenia tych zmian muszą być postrzegane w szerszym kontekście unijnej strategii dotyczącej energii i zmian klimatu. UE ustanawia obecnie ramy prawne, które powinny umożliwić realizację ambitnych celów na 2020 r. Cel polegający na dostosowaniu dyrektywy w sprawie opodatkowania energii do tych założeń i celów może zostać osiągnięty w drodze przyjętego przez Unię aktu zmieniającego dyrektywę w sprawie opodatkowania energii.

- **Zasada proporcjonalności**

Wniosek jest zgodny z zasadą proporcjonalności z następujących względów:

Cele obecnego przeglądu można najlepiej osiągnąć poprzez zmianę obowiązującej dyrektywy w sposób wyjaśniony powyżej. Niniejszy wniosek dotyczy przede wszystkim pewnych podstawowych elementów dyrektywy: struktury opodatkowania i związku między odnośnymi sposobami opodatkowaniem różnych źródeł energii.

Wniosek jest pod wszelkimi względami ograniczony do tego, co jest niezbędne do osiągnięcia zamierzonych celów.

- **Wybór instrumentów**

Proponowane instrumenty: dyrektywa. W tej dziedzinie objętej już istniejącą dyrektywą państwo członkowskie powinno nadal zachować istotny margines swobody, co wyjaśniono powyżej. Instrumenty inne niż dyrektywa zmieniająca dyrektywę 2003/96/WE byłyby zatem niewłaściwe.

4. WPLYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu na budżet Unii.

Wniosek

DYREKTYWA RADY

zmieniająca dyrektywę 2003/96/WE w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 113,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej¹²,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹³,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹⁴,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Rady 2003/96/WE¹⁵ została przyjęta w celu zapewnienia właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego w odniesieniu do opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej. Zgodnie z art. 6 Traktatu wymogi ochrony środowiska naturalnego zostały włączone do przepisów przedmiotowej dyrektywy, zwłaszcza w świetle protokołu z Kioto.
- (2) Należy zapewnić dalsze właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego w kontekście nowych wymogów dotyczących ograniczania zmian klimatu, wykorzystywania odnawialnych źródeł energii i oszczędności energii, zgodnie z Konkluzjami Prezydencji z posiedzenia Rady Europejskiej w dniach 8-9 marca 2007 r. i 11-12 grudnia 2008 r.
- (3) Opodatkowanie związane z emisjami CO₂ może być racjonalnym pod względem kosztów środkiem umożliwiającym państwom członkowskim ograniczenie emisji gazów cieplarnianych, konieczne zgodnie z decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 406/2009/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wysiłków podjętych przez państwa członkowskie, zmierzających do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w

¹² Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

¹³ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

¹⁴ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

¹⁵ Dz.U. L 283 z 31.10.2003, s. 51.

celu realizacji do roku 2020 zobowiązań Wspólnoty dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych¹⁶ w odniesieniu do źródeł nieobjętych unijnym systemem na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE¹⁷. W świetle potencjalnej roli opodatkowania związanego z emisjami CO₂ właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego wymaga wspólnych przepisów dotyczących tego opodatkowania.

- (4) Państwa członkowskie powinny jednakże mieć możliwość dalszego wykorzystywania opodatkowania paliw do ogrzewania, paliw silnikowych i energii elektrycznej do różnych celów niekoniecznie, niespecjalnie ani niewyłącznie związanych z ograniczaniem emisji gazów cieplarnianych.
- (5) Należy zatem ustanowić przepis w sprawie opodatkowania energii składający się z dwóch składników – opodatkowania związanego z emisjami CO₂ i ogólnego opodatkowania zużycia energii. W celu dostosowania opodatkowania energii do funkcjonowania unijnego systemu na mocy dyrektywy 2003/87/WE państwa członkowskie powinny być zobowiązane do wyraźnego rozróżnienia między tymi dwoma składnikami. Umożliwiłoby to również odrębne traktowanie paliw będących biomasą lub wytworzonych z biomasy.
- (6) Każdy z tych składników powinien być obliczany na podstawie obiektywnych kryteriów, co umożliwiłoby równe traktowanie różnych źródeł energii. Do celów opodatkowania związanego z emisjami CO₂ należy odnieść się do emisji CO₂ spowodowanych wykorzystaniem danych produktów energetycznych, z zastosowaniem referencyjnych wskaźników emisji CO₂ określonych w decyzji Komisji 2007/589/WE z dnia 18 lipca 2007 r. ustanawiającej wytyczne dotyczące monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady¹⁸. Do celów ogólnego opodatkowania zużycia energii należy odnieść się do zawartości energii pierwotnej w różnych produktach energetycznych i energii elektrycznej zgodnie z dyrektywą 2006/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie efektywności końcowego wykorzystania energii i usług energetycznych oraz uchylającą dyrektywę Rady 93/76/EWG.¹⁹ W tym kontekście należy uwzględnić korzyści środowiskowe płynące z wykorzystania biomasy lub produktów wytworzonych z biomasy. Produkty te powinny być opodatkowane na podstawie wskaźników emisji CO₂ określonych w decyzji Komisji 2007/589/WE dla biomasy lub produktów wytworzonych z biomasy oraz na podstawie ich zawartości energii określonej w załączniku III do dyrektywy 2009/28/WE. Biopaliwa i biopłyny zdefiniowane w art. 2 lit. h) oraz i) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych²⁰ są zdecydowanie najważniejszymi kategoriami w tym zakresie. Ponieważ korzyści środowiskowe płynące z wykorzystania tych produktów są zróżnicowane, w zależności od tego czy spełniają one kryteria zrównoważonego

¹⁶ Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 136.

¹⁷ Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32.

¹⁸ Dz.U. L 229 z 31.8.2007, s. 1.

¹⁹ Dz.U. L 114 z 27.4.2006, s. 64.

²⁰ Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 16.

rozwoju określone w art. 17 wspomnianej dyrektywy, konkretne wartości referencyjne dla biomasy i produktów wytworzonych z biomasy powinny obowiązywać, wyłącznie jeżeli te kryteria są spełnione.

- (7) Opodatkowanie związane z emisjami CO₂ powinno być dostosowane do zakresu dyrektywy 2003/87/WE, tak by skutecznie ją uzupełniać. Opodatkowanie tego rodzaju powinno obowiązywać w odniesieniu do wszystkich zastosowań – w tym do celów innych niż ogrzewanie – produktów energetycznych powodujących emisje CO₂ w instalacjach w rozumieniu wspomnianej dyrektywy, pod warunkiem że dana instalacja nie jest objęta EU ETS ma mocy wspomnianej dyrektywy. Jednakże ze względu na to, że łączne stosowanie obydwu instrumentów nie umożliwiłoby ograniczeń emisji wykraczających poza te osiągnięte już ogólnie w ramach samego EU ETS, ale zwiększyłoby jedynie łączne koszty tych ograniczeń, opodatkowanie związane z emisjami CO₂ nie powinno obowiązywać w stosunku do zużycia energii w instalacjach podlegających systemowi unijnemu.
- (8) W interesie neutralności podatkowej te same minimalne poziomy opodatkowania w odniesieniu do każdego składnika opodatkowania energii powinny obowiązywać dla wszystkich produktów energetycznych przeznaczonych do danego zastosowania. Zatem w przypadku gdy przewidziano takie same minimalne poziomy opodatkowania, państwa członkowskie powinny, również ze względów neutralności podatkowej, zapewnić takie same poziomy opodatkowania krajowego dla wszystkich określonych produktów. W razie potrzeby należy przewidzieć okresy przejściowe do celów wyrównania tych poziomów.
- (9) Minimalne poziomy opodatkowania związanego z emisjami CO₂ należy ustalić z uwzględnieniem celów krajowych państw członkowskich określonych w decyzji 406/2009/WE w sprawie wysiłków podjętych przez państwa członkowskie, zmierzających do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w celu realizacji do roku 2020 zobowiązań Wspólnoty dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych. Ponieważ we wspomnianej decyzji uznano, że wysiłki ukierunkowane na ograniczenie emisji gazów cieplarnianych powinny być sprawiedliwie podzielone między państwa członkowskie, należy wprowadzić okresy przejściowe dla niektórych państw członkowskich.
- (10) Należy ustalić minimalne poziomy ogólnego opodatkowania zużycia energii na podstawie obecnych minimalnych poziomów opodatkowania. Oznacza to również, że minimalny poziom ogólnego opodatkowania zużycia energii obowiązujący dla paliw silnikowych powinien pozostać wyższy niż dla paliw do ogrzewania.
- (11) Należy zapewnić, by minimalne poziomy opodatkowania nadal zapewniały osiągnięcie zamierzonych celów. Ponieważ opodatkowanie związane z emisjami CO₂ uzupełnia funkcjonowanie dyrektywy 2003/87/WE cena rynkowa uprawnień do emisji powinna być ściśle monitorowana w ramach okresowego przeglądu dyrektywy, co należy do obowiązków Komisji. Minimalne poziomy ogólnego opodatkowania zużycia energii powinny w regularnych odstępach czasu być automatycznie dostosowywane, tak by uwzględnić zmiany ich wartości rzeczywistej w celu zachowania obecnego poziomu harmonizacji stawek; aby ograniczyć zmienność wynikającą z cen energii i żywności, takie dostosowanie powinno opierać się na zmianach ogólnounijnego zharmonizowanego indeksu cen konsumpcyjnych z wyłączeniem energii i żywności nieprzetworzonej publikowanego przez Eurostat.

- (12) W odniesieniu do paliw silnikowych bardziej korzystny minimalny poziom opodatkowania obowiązujący w stosunku do oleju gazowego, produktu początkowo przeznaczonego zasadniczo do zastosowań handlowych, a zatem tradycyjnie niżej opodatkowanego, powoduje zakłócenie w stosunku do benzyny, paliwa będącego głównym konkurentem oleju gazowego. Artykuł 7 dyrektywy 2003/96/WE stanowi zatem pierwszy krok w kierunku stopniowego dostosowania poziomu opodatkowania oleju gazowego do minimalnego poziomu opodatkowania obowiązującego w stosunku do paliwa. Konieczne jest doprowadzenie do końca tego wyrównania i stopniowe wprowadzenie takiego samego opodatkowania oleju gazowego i benzyny.
- (13) W odniesieniu do możliwości stosowania przez państwa członkowskie w odniesieniu do handlowego zastosowania oleju gazowego stosowanego jako materiał pędny niższego poziomu opodatkowania niż w przypadku niehandlowego zastosowania tego oleju przepis ten wydaje się niezgodny z wymogiem podnoszenia efektywności energetycznej oraz z potrzebą ograniczenia rosnącego wpływu transportu na środowisko naturalne, a zatem powinien zostać skreślony. Artykuł 9 ust. 2 dyrektywy 2003/96/WE upoważnia niektóre państwa członkowskie do stosowania obniżonej stawki w odniesieniu do olejów gazowych do ogrzewania. Przepis ten nie sprzyja już właściwemu funkcjonowaniu rynku wewnętrznego i jest niezgodny z szerszymi celami Traktatu. Wspomniany przepis należy zatem skreślić.
- (14) Istnieje potrzeba ograniczenia potencjalnego wpływu gospodarczego opodatkowania związanego z emisjami CO₂ na sektory lub subsektory uznane za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji w rozumieniu art. 10a ust. 13 dyrektywy 2003/87/WE. Należy zatem zapewnić odpowiednie środki przejściowe, które jednak powinny również zapewniać utrzymanie ekologicznej skuteczności opodatkowania związanego z emisjami CO₂.
- (15) Artykuł 5 dyrektywy 2003/96/WE w niektórych przypadkach dopuszcza stosowanie zróżnicowanych stawek opodatkowania. Jednakże w celu zapewnienia spójności z sygnałem cenowym dotyczącym emisji CO₂ możliwość różnicowania przez państwa członkowskie stawek krajowych powinna być ograniczona do ogólnego opodatkowania zużycia energii. Ponadto możliwość stosowania niższego poziomu opodatkowania w odniesieniu do paliwa silnikowego zużywanego przez taksówki nie jest już zgodna z celem polityk promujących alternatywne paliwa i nośniki energii oraz stosowanie pojazdów o niższej emisji zanieczyszczeń w transporcie miejskim, a zatem powinien zostać skreślony.
- (16) Przepisy dotyczące fakultatywnych obniżek i zwolnień podatkowych przewidzianych w art. 15 dyrektywy 2003/96/WE powinny zostać przystosowane w świetle zdobytych doświadczeń oraz nowych ram stworzonych przez niniejszą dyrektywę. Umożliwienie państwom członkowskim stosowania tych fakultatywnych obniżek i zwolnień powinno być w jak największym zakresie ograniczone do ogólnego opodatkowania zużycia energii celem ustanowienia wszechstronnego i spójnego sygnału cenowego dotyczącego emisji CO₂ poza EU ETS.
- (17) Przyznawanie zwolnień lub obniżek gospodarstwom domowym lub organizacjom użyteczności publicznej może stanowić część środków socjalnych określanych przez państwa członkowskie. Możliwość stosowania takich zwolnień lub obniżek, ze względu na równe traktowanie źródeł energii, powinna zostać rozszerzona na wszystkie produkty energetyczne wykorzystywane jako paliwo do ogrzewania oraz na

energię elektryczną. W celu zapewnienia, by wpływ takich zwolnień i obniżek na rynek wewnętrzny pozostał ograniczony, powinny one obowiązywać tylko w odniesieniu do działalności o charakterze niehandlowym.

- (18) W przypadku gazu płynnego (LPG) i gazu ziemnego wykorzystywanych jako materiały pędne korzyści w postaci niższych minimalnych poziomów ogólnego opodatkowania zużycia energii lub możliwości zwolnienia tych produktów energetycznych z opodatkowania nie są już uzasadnione, w szczególności w świetle konieczności zwiększania udziału rynkowego odnawialnych źródeł energii, a zatem powinny zostać uchylone w perspektywie średnioterminowej.
- (19) Dyrektywa 2003/96/WE zobowiązuje państwa członkowskie do zwolnienia z opodatkowania paliwa wykorzystywanego do żeglugi na wodach Wspólnoty, a także energii elektrycznej produkowanej na pokładzie statku, w tym statku zacumowanego w porcie. Ponadto państwa członkowskie mogą rozszerzyć takie korzystne traktowanie na wody śródlądowe. W niektórych portach dostępne są bardziej ekologiczne rozwiązania wykorzystujące pobieranie energii elektrycznej z lądu, która jednak podlega opodatkowaniu. W celu stworzenia pierwszej zachęty do rozwijania i stosowania takiej technologii, do czasu przyjęcia bardziej kompleksowych ram w tej dziedzinie, państwo członkowskie powinno zwolnić z opodatkowania pobieraną z lądu energię elektryczną dostarczaną statkom zacumowanym w porcie. Okres stosowania takiego odstępstwa powinien być wystarczająco długi, aby nie zniechęcać operatorów portów do przeprowadzania niezbędnych inwestycji, a jednocześnie odstępstwo to powinno być ograniczone w czasie, tak by jego utrzymanie, w pełni lub częściowo, podlegało nowej decyzji przyjętej w odpowiednim czasie.
- (20) Artykuł 15 ust. 3 dyrektywy 2003/96/WE umożliwia państwom członkowskim stosowanie w stosunku do prac rolniczych, ogrodniczych, hodowli ryb oraz leśnictwa nie tylko przepisów ogólnie obowiązujących dla zastosowań handlowych, ale również poziomu opodatkowania obniżonego nawet do zera. Analiza tej możliwości wykazała, że w odniesieniu do ogólnego opodatkowania zużycia energii jej utrzymanie byłoby sprzeczne z szerszymi celami polityki Unii, jeżeli nie byłaby ona powiązana z wymogiem stosowania środków przyczyniających się do postępów w dziedzinie efektywności energetycznej. Co do opodatkowania związanego z emisjami CO₂ traktowanie wymienionych sektorów powinno być zgodne z przepisami obowiązującymi sektory przemysłu.
- (21) Przepisy ogólne wprowadzone niniejszą dyrektywą uwzględniają specyfikę paliw będących biomasą lub wytworzonych z biomasy, spełniających kryteria zrównoważonego rozwoju określone w art. 17 dyrektywy 2009/28/WE, a mianowicie zarówno ich wkład w osiągnięcie bilansu CO₂, jak i ich niższą zawartość energii na jednostkę w porównaniu z niektórymi konkurującymi paliwami kopalnymi. W konsekwencji przepisy zawarte w dyrektywie 2003/96/WE zezwalające na obniżki lub zwolnienia dla tych paliw powinny zostać usunięte w perspektywie średnioterminowej. W okresie przejściowym należy zapewnić, by przepisy te były stosowane spójnie z przepisami ogólnymi wprowadzonymi niniejszą dyrektywą. Biopaliwa i biopłyny zdefiniowane w art. 2 lit. h) oraz i) dyrektywy 2009/28/WE powinny zatem być objęte dodatkowymi ulgami podatkowymi stosowanymi przez państwa członkowskie, jeżeli spełniają one kryteria zrównoważonego rozwoju określone w art. 17 wspomnianej dyrektywy.

- (22) Wobec braku ściślejszej harmonizacji w obszarze paliw do ogrzewania stosowanych do celów handlowych państwa członkowskie, w których obowiązują poziomy opodatkowania wyższe od minimalnych poziomów określonych w tym zakresie, powinny nadal mieć możliwość stosowania pewnych obniżek. Obowiązujące warunki powinny wprowadzać rozróżnienie między ogólnym opodatkowaniem zużycia energii i opodatkowaniem związanym z emisjami CO₂, ponieważ te dwa składniki ukierunkowane są na osiągnięcie różnych celów. Ponadto należy jasno zaznaczyć, że odniesienia do systemów zezwoleń handlowych w art. 17 dyrektywy 2003/96/WE nie obejmują unijnego systemu wynikającego z dyrektywy 2003/87/WE.
- (23) W świetle szczególnej struktury administracyjnej Hiszpanii i Francji oraz pod pewnymi warunkami państwa te powinny zostać upoważniona do stosowania w niektórych regionach wyższych poziomów ogólnego opodatkowania zużycia energii w stosunku do produktów energetycznych i energii elektrycznej.
- (24) Dyrektywę 2003/96/WE należy dostosować do dyrektywy Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylającej dyrektywę 92/12/EWG²¹.
- (25) Należy uaktualnić wykaz produktów energetycznych zawarty w art. 2 ust. 1 i art. 20 ust. 1 dyrektywy 2003/96/WE, tak by włączyć do niego niektóre biopaliwa w celu zapewnienia jednolitego i standardowego traktowania tych biopaliw, natomiast w art. 2 ust. 5 dyrektywy 2003/96/WE należy wprowadzić odniesienie do obowiązującej obecnie wersji nomenklatury scalonej. Biorąc pod uwagę związane z nimi ryzyko uchylania się od opodatkowania, unikania opodatkowania lub nadużyć produkty objęte kodem CN 3811 powinny podlegać przepisom dotyczącym kontroli i przemieszczania zawartym w dyrektywie 2008/118/WE.
- (26) W celu zapewnienia swobodnego przepływu przy jednoczesnym przestrzeganiu wymogów bezpieczeństwa obowiązujących w odniesieniu do użytkowych pojazdów silnikowych i specjalnych kontenerów, należy uaktualnić definicję standardowych zbiorników znajdujących się w takich pojazdach określoną w art. 24 dyrektywy 2003/96/WE, tak by odzwierciedlała ona fakt, że zbiorniki paliwa nie są wyłącznie montowane w pojazdach użytkowych przez ich wytwórców.
- (27) Ponieważ niektóre przepisy przejściowe dyrektywy 2003/96/WE przestały być aktualne, należy je skreślić.
- (28) Co pięć lat, przy czym po raz pierwszy do końca 2015 r., Komisja powinna przedstawiać Radzie sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszej dyrektywy Komisji, obejmujące w szczególności minimalny poziom opodatkowania związanego z emisjami CO₂ w świetle zmian obowiązującej w UE ceny rynkowej uprawnień do emisji, wpływ innowacji i rozwoju technologicznego oraz uzasadnienie zwolnień i obniżek podatkowych ustanowionych w niniejszej dyrektywie, w dla tym paliwa wykorzystywanego do celów żeglugi powietrznej i morskiej. Wykaz sektorów lub podsektorów uznanych za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji podlega przeglądowi w regularnych odstępach czasu, w szczególności uwzględniając dostępność nowych dowodów.

²¹ Dz.U. L 9 z 14.1.2009, s. 12.

- (29) Należy zmienić niektóre przepisy dyrektywy 2003/96/WE dotyczące uprawnień wykonawczych w celu zapewnienia spójności z przepisami wprowadzonymi przez Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Powinno to nastąpić w drodze przyznania Komisji przekazanych uprawnień.
- (30) Komisja powinna zostać upoważniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w celu aktualizacji kodów Nomenklatury scalonej dotyczących produktów, o których mowa w dyrektywie 2003/96/WE, a także odniesienia do obowiązującej wersji Nomenklatury scalonej. Niezbędne jest przekazanie Komisji uprawnień na czas nieokreślony w celu umożliwienia korekty przepisów w razie potrzeby.
- (31) Zważywszy, że cele proponowanego działania, w szczególności zapewnienie właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego w kontekście nowych wymogów w dziedzinie energii i ochrony środowiska, nie mogą zostać zrealizowane w sposób zadowalający przez państwa członkowskie, mogą zatem zostać skuteczniej zrealizowane na poziomie unijnym, Unia może przyjąć środki, zgodnie z zasadą pomocniczości, o której mowa w art. 5 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne dla osiągnięcia tych celów.
- (32) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2003/96/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 2003/96/WE wprowadza się następujące zmiany:

- (1) artykuł 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

1. Państwa członkowskie nakładają podatki na produkty energetyczne i energię elektryczną zgodnie z niniejszą dyrektywą.
2. Państwa członkowskie wprowadzają rozróżnienie na opodatkowanie związane z emisjami CO₂ i ogólne opodatkowanie zużycia energii.

Opodatkowanie związane z emisjami CO₂ obliczane jest w EUR/t emisji CO₂ w oparciu o referencyjne wskaźniki emisji CO₂ określone w pkt 11 załącznika I do decyzji Komisji 2007/589/WE z dnia 18 lipca 2007 r. ustanawiającej wytyczne dotyczące monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady(*). Wskaźniki emisji CO₂ określone we wspomnianej decyzji dla biomasy lub produktów wytworzonych z biomasy, w przypadku biopaliw i biopłynów zdefiniowanych w art. 2 lit. h) oraz i) dyrektywy 2009/28/WE, obowiązują wyłącznie, jeżeli dany produkt spełnia kryteria zrównoważonego rozwoju określone w art. 17 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (**). Jeżeli biopaliwa i biopłyny nie spełniają tych kryteriów, państwa członkowskie

stosują referencyjne wskaźniki emisji CO₂ dla równoważnego paliwa do ogrzewania lub paliwa silnikowego, w odniesieniu do którego w niniejszej dyrektywie określono minimalne poziomy opodatkowania.

Ogólne opodatkowanie zużycia energii obliczane jest w EUR/GJ w oparciu o wartość opałową netto produktów energetycznych i energii elektrycznej zgodnie z załącznikiem II do dyrektywy 2006/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie efektywności końcowego wykorzystania energii i usług energetycznych oraz uchylającej dyrektywę Rady 93/76/EWG (***)). W odniesieniu do biomasy lub produktów wytworzonych z biomasy, za wartości referencyjne przyjmuje się wartości określone w załączniku III do dyrektywy 2009/28/WE. Jednakże w odniesieniu do biopaliw i biopłynów zdefiniowanych w art. 2 lit. h) oraz i) dyrektywy 2009/28/WE wspomniane wartości referencyjne obowiązują wyłącznie, jeśli produkty te spełniają kryteria zrównoważonego rozwoju określone w art. 17 wspomnianej dyrektywy. W takim przypadku obowiązują one zarówno do paliw silnikowych, jak i paliw do ogrzewania. Jeżeli biopaliwa i biopłyny nie spełniają tych kryteriów, państwa członkowskie stosują wartości referencyjne dla równoważnego paliwa do ogrzewania lub paliwa silnikowego, w odniesieniu do którego w niniejszej dyrektywie określono minimalne poziomy opodatkowania.

Jeżeli dyrektywa 2006/32/WE, decyzja 2007/589/WE lub dyrektywa 2009/28/WE, w zależności od przypadku, nie zawierają wskaźnika emisji lub wartości opałowej netto dotyczących odnośnych produktów, państwa członkowskie odnoszą się do dostępnych odpowiednich informacji dotyczących wskaźnika emisji CO₂ lub wartości opałowej netto dla tego produktu.

Do celów niniejszej dyrektywy „biomasa” oznacza ulegającą biodegradacji część produktów, odpadów lub pozostałości pochodzenia biologicznego z rolnictwa (łącznie z substancjami roślinnymi i zwierzęcymi), leśnictwa i związanych z nimi działów przemysłu, w tym rybołówstwa i akwakultury, a także ulegającą biodegradacji część odpadów przemysłowych i komunalnych.

3. Jeżeli część produktu energetycznego składa się z biomasy lub produktów wytworzonych z biomasy, wskaźniki emisji CO₂ i wartość opałową netto odpowiadające tej części określa się zgodnie z ust. 2 niezależnie od kodu CN, którym objęte są dane produkty energetyczne jako całość.
4. Jeżeli nie ustalono inaczej, przepisy niniejszej dyrektywy obowiązują zarówno do opodatkowania związanego z emisjami CO₂, jak i do ogólnego opodatkowania zużycia energii.

(*) Dz.U. L 229 z 31.8.2007, s. 1.

(**) Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 16.

(***) Dz.U. L 114 z 27.4.2006, s. 64.”;

- (2) W art. 2 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:
 - (i) lit. h) otrzymuje brzmienie:

- „h) objętych kodami CN od 2909 19 10 i 3824 90 91;”;
- (ii) dodaje się lit. i) i j) w brzmieniu:
 - „i) objętych kodami CN 2207, 2208 90 91 i 2208 90 99, jeżeli są one przeznaczone do stosowania jako paliwo do ogrzewania lub paliwo silnikowe oraz są denaturowane zgodnie z art. 27 ust. 1 lit. a) i b) dyrektywy 92/83/WE;
 - j) objętych kodami CN 2909 19 90, 3823 19 90 i 3824 90 97, jeśli są one przeznaczone do stosowania jako paliwo do ogrzewania lub paliwo silnikowe.”;

b) ust. 3, 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„3. W przypadku przeznaczenia do wykorzystania, oferowania na sprzedaż lub wykorzystywania jako paliwo silnikowe lub paliwo do ogrzewania, produkty energetyczne inne niż te, których minimalne poziomy opodatkowania zostały określone w niniejszej dyrektywie, podlegają opodatkowaniu zgodnie ze sposobem wykorzystania, według stawek przyjętych dla równoważnego paliwa do ogrzewania lub paliwa silnikowego, obliczonych zgodnie z art. 1 ust. 2 i 3.

Produkty inne niż produkty energetyczne, jeżeli są przeznaczone do wykorzystania, oferowane na sprzedaż lub wykorzystywane jako paliwo silnikowe, podlegają opodatkowaniu według stawek przyjętych dla równoważnego paliwa silnikowego, obliczanych zgodnie z art. 1 ust. 2 i 3.

Dodatki i domieszki do paliw silnikowych, inne niż woda, podlegają opodatkowaniu według stawek obowiązujących dla równoważnego paliwa silnikowego.

Węglowodory inne niż te wymienione w ust. 1, przeznaczone do wykorzystania, oferowane na sprzedaż lub wykorzystywane jako paliwo do ogrzewania, podlegają opodatkowaniu według stawek przyjętych dla równoważnego produktu energetycznego, obliczanych zgodnie z art. 1 ust. 2 i 3. Niniejszy akapit nie ma zastosowania do torfu.

4. Opodatkowanie związane z emisjami CO₂, z zastrzeżeniem art. 14 ust. 1 lit. d) niniejszej dyrektywy, obowiązuje do zastosowań produktów energetycznych stanowiących źródło emisji dwutlenku węgla z urządzeń w rozumieniu art. 3 lit. e) dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE(*), niezależnie od tego, czy urządzenia te osiągają wartości progowe wskazane w załączniku I do wspomnianej dyrektywy.

W przypadku gdy produkty energetyczne wykorzystywane są zgodnie z przepisem akapitu pierwszego, do celów innych niż paliwo silnikowe, do celów niniejszej dyrektywy traktowane są jak paliwo do ogrzewania.

5. Odniesienia w niniejszej dyrektywie do kodów Nomenklatury scalonej stanowią odniesienia do kodów zawartych w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 861/2010 z dnia 5 października 2010 r. zmieniającym załącznik I do rozporządzenia

Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej(**).

W przypadku gdy rozporządzenie wymienione w akapicie pierwszym zostanie zastąpione innym lub zmiany wprowadzone do Nomenklatury scalonej spowodują konieczność zmiany kodów, o których mowa w niniejszej dyrektywie, Komisja przyjmuje akt delegowany zgodnie z art. 27 i na warunkach określonych w art. 27a i 27b w celu zmiany kodów Nomenklatury scalonej produktów, o których mowa w niniejszej dyrektywie, bądź też w celu zmiany odniesienia w akapicie pierwszym, tak by dostosować jego zapis do obowiązującej wersji Nomenklatury scalonej.

Ten akt delegowany nie może skutkować jakimikolwiek zmianami minimalnych stawek podatkowych zastosowanych w niniejszej dyrektywie, ani dodaniem czy też usunięciem jakichkolwiek produktów energetycznych i energii elektrycznej.

(*) Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32.

(**) Dz.U. L 284 z 29.10.2010, s. 1.”;

c) dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Do celów ust. 1 lit. a), d), i) oraz j) niniejszego artykułu oraz art. 20 ust. 1 lit. a), g) i) oraz j) produkty przeznaczone do dostawy uznaje się za przeznaczone do wykorzystania jako paliwo do ogrzewania lub paliwo silnikowe, jeżeli dostawca jest świadomy lub powinien być wystarczająco świadomy, że odbiorca zamierza wykorzystywać te produkty jako paliwo do ogrzewania lub paliwo silnikowe. Produkty, o których mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu oraz w art. 20 ust. 1 lit. a), uznaje się za przeznaczone do stosowania jako paliwo do ogrzewania lub paliwo silnikowe, jeżeli są one dostarczone producentowi produktów określonych w ust. 1 lit. h) niniejszego artykułu i w art. 20 ust. 1 lit. h).”.

(3) Artykuł 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

Nie naruszając przepisów art. 2 ust. 4 niniejszej dyrektywy nie stosuje się do:

- a) końcowego opodatkowania ciepła oraz opodatkowania produktów objętych kodami CN 4401 i 4402;
- b) następującego wykorzystania produktów energetycznych i energii elektrycznej:
 - produktów energetycznych wykorzystywanych do celów innych niż paliwo silnikowe lub paliwa do ogrzewania,
 - podwójnego zastosowania produktów energetycznych

Produkt energetyczny ma podwójne zastosowanie, w przypadku gdy jest wykorzystywany zarówno jako paliwo do ogrzewania, jak i w celach innych niż jako paliwo silnikowe i paliwo do ogrzewania. Wykorzystywanie produktów

energetycznych do redukcji chemicznej oraz w procesach elektrolitycznych i metalurgicznych uważa się za podwójne zastosowanie,

- energii elektrycznej wykorzystywanej zasadniczo do celów redukcji chemicznej oraz w procesach elektrolitycznych i metalurgicznych,
- procesów mineralogicznych

„Procesy mineralogiczne” oznaczają procesy klasyfikowane w nomenklaturze NACE do kodu DI 23 „produkcja produktów z pozostałych surowców niemetalicznych” w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1893/2006 z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie statystycznej klasyfikacji działalności gospodarczej NACE Rev. 2 i zmieniającym rozporządzenie Rady (EWG) nr 3037/90 oraz niektóre rozporządzenia WE w sprawie określonych dziedzin statystycznych *).

Jednakże art. 20 ma zastosowanie do produktów energetycznych wykorzystywanych w celach określonych w ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu.

(*) Dz.U. L 393 z 30.12.2006, s. 1.”.

(4) W art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

a) ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Do celów niniejszej dyrektywy „poziom opodatkowania” stanowi łączną kwotę opłat pobranych jako podatki pośrednie (z wyłączeniem podatku od wartości dodanej, zwanego dalej podatkiem VAT), obliczoną w następujący sposób:

- (a) w odniesieniu do opodatkowania związanego z emisjami CO₂, zgodnie z art. 1 ust. 2 akapit drugi, w momencie przekazania do wykorzystania;
- (b) w odniesieniu do ogólnego opodatkowania zużycia energii, zgodnie z art. 1 ust. 2 akapit trzeci, w momencie przekazania do wykorzystania.”;

b) dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:

„3. Bez uszczerbku dla zwolnień, zróżnicowań i obniżek przewidzianych w niniejszej dyrektywie, w przypadku gdy w załączniku I dla danego zastosowania przewidziano takie same minimalne poziomy opodatkowania, państwa członkowskie zapewniają ustalenie takich samych poziomów opodatkowania dla produktów przeznaczonych do tego zastosowania. Nie naruszając przepisów art. 15 ust. 1 lit. i), w odniesieniu do paliw silnikowych, o których mowa w tabeli A w załączniku I, przepis ten obowiązuje od dnia 1 stycznia 2023 r.

Do celów akapitu pierwszego każde zastosowanie, w odniesieniu do którego określono minimalny poziom opodatkowania odpowiednio w tabelach A, B i C w załączniku I, uważane jest za pojedyncze zastosowanie.

4. Minimalne poziomy ogólnego opodatkowania zużycia energii ustanowione w niniejszej dyrektywie podlegają dostosowaniu co trzy lata począwszy od dnia 1

lipca 2016 r., tak by uwzględniały zmiany zharmonizowanego indeksu cen konsumpcyjnych z wyłączeniem energii i żywności nieprzetworzonej publikowanego przez Eurostat. Komisja publikuje minimalne poziomy opodatkowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Minimalne poziomy podlegają automatycznemu dostosowaniu poprzez podwyższenie lub obniżenie kwoty bazowej w euro o wskaźnik procentowej zmiany indeksu w poprzednich trzech latach kalendarzowych. Jeżeli zmiana procentowa w czasie od ostatniego dostosowania jest niższa niż 0,5 %, dostosowania nie dokonuje się.”.

(5) W art. 5 wprowadza się następujące zmiany:

a) zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„Pod warunkiem przestrzegania minimalnych poziomów opodatkowania przewidzianych niniejszą dyrektywą, w następujących przypadkach państwa członkowskie mogą stosować, pod kontrolą fiskalną, zróżnicowane stawki ogólnego opodatkowania zużycia energii:

b) tiret trzecie otrzymuje brzmienie:

„– do następujących zastosowań: lokalny publiczny transport pasażerski (z wyłączeniem z taksówek), zbieranie odpadów, siły zbrojne i administracja publiczna, osoby niepełnosprawne, karetki pogotowia;”.

(6) Artykuł 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

Od dnia 1 stycznia 2013 r., od dnia 1 stycznia 2015 r. i od dnia 1 stycznia 2018 r. dla paliw silnikowych obowiązują minimalne poziomy opodatkowania ustalone w załączniku I tabela A.”.

(7) Artykuł 8 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Od dnia 1 stycznia 2013 r. dla produktów wykorzystywanych jako paliwa silnikowe do celów określonych w ust. 2 niniejszego artykułu obowiązują minimalne poziomy opodatkowania ustalone w załączniku I tabela B.”.

(8) Artykuł 9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

Od dnia 1 stycznia 2013 r. dla paliw do ogrzewania obowiązują minimalne poziomy opodatkowania ustalone w załączniku I tabela C.”.

(9) Artykuł 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

Od dnia 1 stycznia 2013 r. dla energii elektrycznej obowiązują minimalne poziomy opodatkowania ustalone w załączniku I tabela D.”.

(10) Artykuł 12 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku zastosowania jednostek objętości, objętość mierzona jest w temperaturze 15 °C.”.

(11) W art. 14 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„Poza przepisami ogólnymi określonymi w dyrektywie Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylającej dyrektywę 92/12/EWG(*) dotyczącymi zwolnionych zastosowań produktów podlegających opodatkowaniu, i bez uszczerbku dla innych przepisów Unii, państwa członkowskie, na warunkach ustanowionych przez nie w celu zapewnienia prawidłowego i prostego stosowania takich zwolnień oraz zapobiegania jakimkolwiek przypadkom unikania lub uchylania się od opodatkowania lub nadużyciom podatkowym, zwalniają z opodatkowania następujące produkty:

(*) Dz.U. L 9 z 14.1.2009, s. 12.”

(ii) lit. a) zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie mogą jednakże ze względów polityki ochrony środowiska, innych niż ograniczenie emisji CO₂, nałożyć na te produkty podatki bez konieczności przestrzegania minimalnych poziomów opodatkowania ustanowionych w niniejszej dyrektywie.”;

(iii) dodaje się lit. d) i e) w brzmieniu:

„d) w odniesieniu do opodatkowania związanego z emisjami CO₂, produkty energetyczne wykorzystywane na potrzeby działalności objętej unijnym systemem w rozumieniu dyrektywy 2003/87/WE, i nie wyłączone z tego systemu;

e) do dnia 31 grudnia 2020 r. energia elektryczna dostarczana bezpośrednio na statki zacumowane w portach.”;

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. W przypadku zastosowań określonych w ust. 1 lit. a), z wyjątkiem zastosowań do produkcji energii elektrycznej na pokładzie statku, obowiązuje zwolnienie tylko z ogólnego opodatkowania zużycia energii.”.

(12) Dodaje się art. 14a w brzmieniu:

„Artykuł 14a

1. Do dnia 31 grudnia 2020 r. państwa członkowskie zapewniają ulgę podatkową dotyczącą opodatkowania związanego z emisjami CO₂ w odniesieniu do wykorzystywania produktów energetycznych przez instalacje należące do sektorów lub podsektorów uznanych za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji.
2. Kwota ulgi podatkowej odpowiada średniemu rocznemu zużyciu produktów energetycznych, wyrażonemu w gigadżulach (GJ), przez instalację w okresie referencyjnym, do celów innych niż te, o których mowa w art. 7, pomnożonemu przez 0,00561 oraz przez minimalny poziom opodatkowania związanego z emisjami CO₂ określony w załączniku I tabela C. Okres referencyjny wspomniany w zdaniu pierwszym niniejszego ustępu obejmuje okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. bądź też okres od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2010 r. Kwota ulgi podatkowej nie może przekroczyć kwoty podatku związanego z emisjami CO₂ z tytułu wykorzystania produktów energetycznych przez instalację w danym okresie.
3. W odniesieniu do instalacji, które nie były w eksploatacji w okresie referencyjnym, państwa członkowskie ustalają poziom ulgi podatkowej na podstawie zainstalowanej mocy urządzenia pomnożonej przez wskaźnik średniego wykorzystania mocy z zastosowaniem metodyki określonej w decyzji Komisji XXX w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE(*).
4. W przypadku gdy państwo członkowskie stosuje poziom opodatkowania związanego z emisjami CO₂ przekraczający minimalny poziom określony w niniejszej dyrektywie, może wówczas, do celów określenia kwoty ulgi podatkowej na podstawie ust. 2, uwzględnić poziom opodatkowania związanego z emisjami CO₂ do wysokości poziomu krajowego.
5. Do celów ust. 1-4 „sektory lub subsektory uznane za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji” to sektory lub subsektory uznane za takie na podstawie art. 10a ust. 13 dyrektywy 2003/87/WE.

(*) Dz.U. L.”.

(13) W art. 15 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) litery h) oraz i) otrzymują brzmienie:

„h) produktów energetycznych wykorzystywanych jako paliwo do ogrzewania i energia elektryczna wykorzystywanych przez gospodarstwa domowe lub organizacje uznane przez dane państwo członkowskie za organizacje użyteczności publicznej. W przypadku takich organizacji użyteczności publicznej państwa członkowskie ograniczają zwolnienie lub obniżkę do działalności niehandlowych. W przypadku gdy występują mieszane

zastosowania, opodatkowanie stosuje się proporcjonalnie do każdego rodzaju zastosowania. Jeśli zastosowanie jest nieznaczne, wówczas może zostać potraktowane jako nieistniejące;

(i) (i) do dnia 1 stycznia 2023 r. gazu ziemnego i gazu płynnego wykorzystywanych jako materiały pędne;”

(ii) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Litery od a) do e) oraz lit. g) obowiązują tylko w stosunku do ogólnego opodatkowania zużycia energii.”.

a) ustęp 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Państwa członkowskie mogą stosować poziom ogólnego opodatkowania zużycia energii obniżony nawet do zera w stosunku do produktów energetycznych i energii elektrycznej wykorzystywanych w pracach rolniczych, ogrodniczych, w hodowli ryb, oraz w leśnictwie. Beneficjenci podlegają uzgodnieniom prowadzącym do wzrostu efektywności energetycznej, zasadniczo równoważnego z tym, który zostałby osiągnięty, jeśli przestrzegane byłyby standardowe unijne stawki minimalne.”.

(1) W art. 16 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„Do dnia 1 stycznia 2023 r. państwa członkowskie mogą – nie naruszając przepisów ust. 5 niniejszego artykułu – stosować pod kontrolą fiskalną zwolnienie lub obniżoną stawkę ogólnego opodatkowania zużycia energii w stosunku do produktów podlegających opodatkowaniu określonych w art. 2 niniejszej dyrektywy, w przypadku gdy produkty te składają się z jednego lub większej liczby lub zawierają jeden lub większą liczbę następujących produktów, a także, w odniesieniu do biopaliw i biopłynów zdefiniowanych w art. 2 lit. h) oraz i) dyrektywy 2009/28/WE, produkty te spełniają kryteria zrównoważonego rozwoju określone w art. 17 wspomnianej dyrektywy:”;

(ii) skreśla się akapit trzeci.

b) skreśla się ust. 4, 6 i 8.

(14) Artykuły 17 i 18 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 17

1. Pod warunkiem że minimalne poziomy opodatkowania przewidziane w niniejszej dyrektywie są przestrzegane średnio w odniesieniu do wszystkich przedsiębiorstw, państwa członkowskie mogą stosować obniżone stawki podatku z tytułu ogólnego opodatkowania zużycia energii w odniesieniu do produktów energetycznych wykorzystywanych do ogrzewania lub do celów art. 8 ust. 2 lit. b) i c) oraz do energii elektrycznej w następujących przypadkach:

- a) na rzecz zakładów energochłonnych

„Zakład energochłonny” oznacza jednostkę gospodarczą, określoną w art. 11, w której koszty nabycia produktów energetycznych i energii elektrycznej stanowią przynajmniej 3,0 % wartości produkcji lub kwota należnego krajowego podatku energetycznego stanowi przynajmniej 0,5 % wartości dodanej. W ramach tej definicji państwa członkowskie mogą stosować bardziej rygorystyczne pojęcia, włącznie z wartością sprzedaży, definicjami dotyczącymi procesu i sektora.

„Koszty nabycia produktów energetycznych i energii elektrycznej” oznaczają rzeczywisty koszt energii nabytej lub wytworzonej w ramach zakładu. Zalicza się do niej jedynie energię elektryczną, ciepło i produkty energetyczne, które są wykorzystywane do ogrzewania lub do celów art. 8 ust. 2 lit. b) i c). Uwzględnia się wszystkie podatki poza podlegającym odliczeniu podatkiem VAT.

„Wartość produkcji” oznacza obrót, włącznie z subwencjami bezpośrednio powiązanymi z ceną produktu, powiększony lub pomniejszony o zmiany stanu zapasów produktów gotowych, produkcji w toku oraz towarów i usług nabytych w celu odsprzedaży i pomniejszony o wartość towarów i usług nabytych w celu odsprzedaży.

„Wartość dodana” oznacza całkowity obrót podlegający opodatkowaniu podatkiem od wartości dodanej włącznie ze sprzedażą eksportową, pomniejszony o całkowitą sumę zakupów podlegających opodatkowaniu podatkiem VAT włącznie z przywozem;

- b) w przypadku gdy zostały zawarte porozumienia z jednostkami gospodarczymi określonymi w art. 11 lub związkami takich jednostek gospodarczych, lub w przypadku gdy wprowadzone zostały w życie systemy zezwoleń handlowych lub równoważne środki, o ile prowadzą one do wzrostu efektywności energetycznej.

2. Pod warunkiem że minimalne poziomy opodatkowania przewidziane w niniejszej dyrektywie są przestrzegane średnio w odniesieniu do wszystkich przedsiębiorstw, państwa członkowskie mogą stosować obniżone stawki podatku z tytułu opodatkowania związanego z emisją CO₂ w odniesieniu do produktów energetycznych wykorzystywanych do ogrzewania lub do celów art. 8 ust. 2 lit. b) i c), w przypadku gdy zostały zawarte porozumienia z jednostkami gospodarczymi określonymi w art. 11 lub związkami takich jednostek gospodarczych, lub w przypadku gdy wprowadzone zostały w życie systemy zezwoleń handlowych lub równoważne środki, o ile prowadzą one do osiągnięcia celów dotyczących ograniczenia emisji CO₂.
3. Do celów ust. 1 i 2 „systemy zezwoleń handlowych” oznaczają systemy zezwoleń handlowych inne niż system unijny w rozumieniu dyrektywy 2003/87/WE.

Artykuł 18

1. Niezależnie od przepisów art. 4 ust. 3 Hiszpania może postanowić, że poziomy ogólnego opodatkowania zużycia energii stosowane przez wspólnoty autonomiczne mogą być wyższe niż odpowiadające im krajowe poziomy opodatkowania (zróżnicowanie regionalne). Obowiązujące przepisy muszą spełnić następujące warunki:

a) poziom opodatkowania stosowany przez wspólnoty autonomiczne nie może być wyższy od odpowiadającego mu krajowego poziomu opodatkowania o więcej niż 15 %;

b) jeżeli w trakcie przemieszczania do Hiszpanii z innego państwa członkowskiego produktów energetycznych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy, w Hiszpanii wystąpiła lub uznano, że wystąpiła nieprawidłowość, w rozumieniu art. 10 dyrektywy 2008/118/WE, wymagająca nałożenia podatku akcyzowego, osoba, która złożyła gwarancję zgodnie z art. 18 wspomnianej dyrektywy, nie jest odpowiedzialna za zapłacenie różnicy między poziomem opodatkowania stosowanym przez wspólnoty autonomiczne a poziomem krajowym, chyba że osoba ta uczestniczyła w nieprawidłowości lub przestępstwie.

2. Niezależnie od przepisów art. 4 ust. 3 Francja może postanowić, że poziomy ogólnego opodatkowania zużycia energii stosowane na szczeblu regionalnym we Francji mogą być wyższe niż odpowiadające im krajowe poziomy opodatkowania (zróżnicowanie regionalne). Obowiązujące przepisy muszą spełnić następujące warunki:

a) poziom opodatkowania stosowany na szczeblu regionalnym nie może być wyższy od odpowiadającego mu krajowego poziomu opodatkowania o więcej niż 15 %;

b) jeżeli w trakcie przemieszczania do Francji z innego państwa członkowskiego produktów energetycznych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy, we Francji wystąpiła lub uznano, że wystąpiła nieprawidłowość, w rozumieniu art. 10 dyrektywy 2008/118/WE, wymagająca nałożenia podatku akcyzowego, osoba, która złożyła gwarancję zgodnie z art. 18 wspomnianej dyrektywy, nie jest odpowiedzialna za zapłacenie różnicy między poziomem opodatkowania stosowanym przez niektóre regiony a poziomem krajowym, chyba że osoba ta uczestniczyła w nieprawidłowości lub przestępstwie.

3. Portugalia, w odniesieniu do produktów energetycznych i energii elektrycznej zużywanych w Autonomicznych Regionach Azorów i Maderze, może stosować poziomy ogólnego opodatkowania zużycia energii niższe niż minimalne poziomy opodatkowania ustanowione w niniejszej dyrektywie w celu wyrównania kosztów transportu poniesionych z powodu wyspiarskiego charakteru i rozproszenia w typ w tych regionach.

4. Grecja może stosować poziomy ogólnego opodatkowania zużycia energii niższe od minimalnych poziomów ustanowionych w niniejszej dyrektywie o maksymalnie 0,6 EUR za GJ do olejów gazowych wykorzystywanych jako materiał pędny i do benzyny zużywanej w obszarach administracyjnych Lesbos, Chios, Samos, Dodekanez i Cyklady oraz na następujących Wyspach Egejskich: Thasos, Sporady Północne, Samotraka i Skiros.

5. Bułgaria, Republika Czeska, Estonia, Łotwa, Litwa, Węgry, Polska, Rumunia i Słowacja mogą, dla zastosowań określonych w art. 8 i 9, stosować okres przejściowy do dnia 1 stycznia 2021 r. w celu wprowadzenia opodatkowania związanego z emisjami CO₂. Jeżeli Unia postanowi, że poziomy emisji gazów cieplarnianych powinny zostać obniżone do 2020 r. o więcej niż 20 % w porównaniu z poziomami z 1990 r., Komisja przeanalizuje obowiązywanie tych okresów przejściowych i w stosownym przypadku przedłoży wniosek w celu ich skrócenia lub zmiany minimalnych poziomów opodatkowania związanego z emisjami CO₂ określonych w załączniku I.”.

(15) Skreśla się art. 18a i 18b.

(16) Artykuł 20 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 20

1. Przepisom rozdziałów III i IV dyrektywy 2008/118/WE podlegają jedynie następujące produkty energetyczne :

- a) produkty objęte kodami CN 1507 do 1518, jeśli są przeznaczone do stosowania jako paliwo do ogrzewania lub paliwo silnikowe;
- b) produkty objęte kodami CN 2707 10, 2707 20, 2707 30 i 2707 50;
- c) produkty objęte kodami CN 2710 11 do 2710 19 69. Jednakże dla produktów objętych kodami CN 2710 11 21, 2710 11 25 i 2710 19 29 przepisy rozdziałów III i IV dyrektywy 2008/118/WE stosuje się jedynie do produktów przemieszczanych luzem w ramach działalności handlowej;
- d) produkty objęte kodami CN 2711 (z wyłączeniem 2711 11, 2711 21 i 2711 29);
- e) produkty objęte kodem CN 2901 10;
- f) produkty objęte kodami CN 2902 20, 2902 30, 2902 41, 2902 42, 2902 43 i 2902 44;
- g) produkty objęte kodem CN 2905 11 00, nie będące pochodzenia syntetycznego, jeśli są przeznaczone do stosowania jako paliwo do ogrzewania lub paliwo silnikowe;
- h) produkty objęte kodami CN od 2909 19 10 do 3824 90 91.
- i) produkty objęte kodami CN 2207, 2208 90 91 i 2208 90 99, jeśli są one przeznaczone do stosowania jako paliwo do ogrzewania lub paliwo silnikowe oraz są denaturowane zgodnie z art. 27 ust. 1 lit. a) i b) dyrektywy 92/83/WE;
- j) produkty objęte kodami CN 2909 19 90, 3823 19 90 i 3824 90 97, jeśli są one przeznaczone do stosowania jako paliwo do ogrzewania lub paliwo silnikowe;
- k) produkty objęte kodem CN 3811.

2. Państwa członkowskie mogą w ramach uzgodnień dwustronnych, odstąpić od niektórych lub wszystkich przepisów rozdziałów III oraz IV dyrektywy 2008/118/WE w odniesieniu do niektórych lub wszystkich produktów określonych w ust. 1 niniejszego artykułu, o ile nie są one objęte art. 7, 8 i 9 niniejszej dyrektywy. Takie uzgodnienia nie mają wpływu na państwa członkowskie, które nie są ich stroną. Wszystkie takie uzgodnienia dwustronne podlegają notyfikacji Komisji, która powiadamia inne państwa członkowskie.”

(17) W art. 21 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w ust. 1 słowa „dyrektywie 92/12/EWG” zastępuje się słowami „dyrektywie 2008/118/WE”;
- b) skreśla się ust. 2;
- c) w ust. 5 akapit pierwszy i czwarty słowa „Dla celów stosowania art. 5 i 6 dyrektywy 92/12/EWG” zastępuje się słowami „Do celów stosowania art. 2 i 7 dyrektywy 2008/118/WE.”.

(18) Artykuł 24 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Do celów niniejszego artykułu:

„zbiorniki standardowe” oznaczają:

- zbiorniki trwale zamontowane w pojeździe silnikowym przez wytwórcę lub stronę trzecią, które zgodnie z dokumentami rejestracyjnymi i świadectwem przydatności do ruchu drogowego pojazdu spełniają obowiązujące wymogi techniczne i bezpieczeństwa oraz których trwale zamontowanie umożliwia bezpośrednio wykorzystanie paliwa zarówno w celu napędu, jak i – w odpowiednim przypadku – funkcjonowania podczas transportu układów chłodniczych lub innych układów. Zbiorniki gazu zamontowane w pojazdach silnikowych przystosowanych do bezpośredniego wykorzystania gazu jako paliwa oraz zbiorniki zamontowane w innych układach, w jakie pojazd ten może być wyposażony, również uznaje się za zbiorniki standardowe;
- zbiorniki trwale zamontowane w kontenerze specjalnym przez wytwórcę lub stronę trzecią, które zgodnie z dokumentami rejestracyjnymi kontenera spełniają obowiązujące wymogi techniczne i bezpieczeństwa oraz których trwale zamontowanie umożliwia bezpośrednio wykorzystanie paliwa do funkcjonowania podczas transportu układów chłodniczych lub innych układów, w które wyposażone są kontenery specjalne.

„Kontener specjalny” oznacza jakikolwiek kontener wyposażony w specjalne urządzenia, zaprojektowane dla układów chłodniczych, natleniających, izolacji cieplnej lub innych układów.

(19) Artykuł 27 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 27

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 2 ust. 5, powierza się Komisji na czas nieokreślony.
2. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja powiadamia o tym Radę.
3. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych powierzone Komisji podlegają warunkom określonym w art. 27a i 27b.”.

(20) Dodaje się art. 27a, 27b i 27c w brzmieniu:

„Artykuł 27a

Odwołanie przekazanych uprawnień

1. Przekazanie uprawnień, o których mowa w art. 2 ust. 5, może zostać odwołane w dowolnym momencie przez Radę.
2. W przypadku gdy Rada rozpoczęła wewnętrzną procedurę w celu podjęcia decyzji, czy zamierza odwołać ona przekazanie uprawnień, dokłada starań, aby poinformować Komisję w rozsądnym terminie przed podjęciem ostatecznej decyzji, wskazując przekazane uprawnienia, które mogłyby zostać odwołane oraz ewentualne uzasadnienie tego odwołania.

3. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Staje się ona skuteczna natychmiast lub od późniejszej daty, która jest w niej określona. Nie wpływa ona na ważność aktów delegowanych już obowiązujących. Jest ona publikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 27b

Sprzeciw wobec aktów delegowanych

1. Rada może wyrazić sprzeciw wobec aktu delegowanego w terminie [trzech] miesięcy od daty zawiadomienia.

2. Jeśli przed upływem tego terminu Rada nie wyrazi sprzeciwu wobec aktu delegowanego, jest on publikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* oraz wchodzi w życie z dniem podanym w tym akcie.

Akt delegowany może zostać opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i wejść w życie przed upływem tego terminu, jeżeli Rada poinformowała Komisję, że nie zamierza wyrażać sprzeciwu.

3. Jeżeli Rada wyrazi sprzeciw wobec aktu delegowanego, nie wchodzi on w życie. Rada podaje uzasadnienie swego sprzeciwu wobec aktu delegowanego.

Artykuł 27c

Informowanie Parlamentu Europejskiego

Komisja informuje Parlament Europejski o przyjęciu aktów delegowanych, o wszelkich sprzeciwach wobec nich oraz o odwołaniu przekazania uprawnień przez Radę.”.

(21) Artykuł 29 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 29

Co pięć lat, przy czym po raz pierwszy do końca 2015 r., Komisja przedkłada Radzie sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszej dyrektywy oraz – w stosownym przypadku – wniosek dotyczący jej zmiany.

Sprawozdanie Komisji obejmuje między innymi zbadanie minimalnego poziomu opodatkowania związanego z emisjami CO₂, wpływ innowacji i rozwoju technologicznego, w szczególności na efektywność energetyczną, wykorzystanie energii elektrycznej w transporcie, oraz uzasadnienie zwolnień i obniżek podatkowych, w tym paliwa wykorzystywanego do celów żeglugi powietrznej i morskiej, ustanowionych w niniejszej dyrektywie. Komisja uwzględnia w swoim sprawozdaniu prawidłowe funkcjonowanie rynku wewnętrznego, rzeczywistą wartość minimalnych poziomów opodatkowania i szersze cele Traktatu.

W każdym przypadku wykaz sektorów lub podsektorów uznanych za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji do celów art. 14a niniejszej dyrektywy podlega przeglądowi w regularnych odstępach czasu, w szczególności uwzględniając dostępność nowych dowodów.”

(22) Załącznik I zastępuje się tekstem załącznika do niniejszej dyrektywy.

(23) Skreśla się załączniki II i III.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, najpóźniej do dnia 31 grudnia 2012 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów oraz tabelę korelacji pomiędzy tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 stycznia 2013 r.

Przepisy określone w akapicie pierwszym i trzecim przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Rady
Przewodniczący*

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK I

Tabela A. – Minimalne poziomy opodatkowania mające zastosowanie od dnia 1 stycznia 2013 r. do paliw silnikowych wykorzystywanych do celów określonych w art. 7

	Opodatkowanie związane z emisjami CO ₂	Ogólne opodatkowanie zużycia energii	Ogólne opodatkowanie zużycia energii	Ogólne opodatkowanie zużycia energii
	1 stycznia 2013 r.	1 stycznia 2013 r.	1 stycznia 2015 r.	1 stycznia 2018 r.
Benzyna Kody CN 2710 11 31, 2710 11 41, 2710 11 45, 2710 11 49, 2710 11 51 oraz 2710 11 59	20 EUR/t CO ₂	9,6 EUR/GJ	9,6 EUR/GJ	9,6 EUR/GJ
Olej gazowy Kody CN 2710 19 41 do 2710 19 49	20 EUR/t CO ₂	8,2 EUR/GJ	8,8 EUR/GJ	9,6 EUR/GJ
Nafta Kody CN 2710 19 21 oraz 2710 19 25	20 EUR/t CO ₂	8,6 EUR/GJ	9,2 EUR/GJ	9,6 EUR/GJ
LPG Kody CN 2711 12 11 do 2711 19 00	20 EUR/t CO ₂	1,5 EUR/GJ	5,5 EUR/GJ	9,6 EUR/GJ
Gaz ziemny Kody CN 2711 11 00 oraz 2711 21 00	20 EUR/t CO ₂	1,5 EUR/GJ	5,5 EUR/GJ	9,6 EUR/GJ

Tabela B – Minimalne poziomy opodatkowania mające zastosowanie od dnia 1 stycznia 2013 r. do paliw silnikowych wykorzystywanych do celów określonych w art. 8 ust. 2

	Opodatkowani e związane z emisjami CO2	Ogólne opodatkowanie zużycia energii
Olej gazowy Kody CN 2710 19 41 do 2710 19 49	20 EUR/t CO2	0,15 EUR/GJ
Nafta Kody CN 2710 19 21 oraz 2710 19 25	20 EUR/t CO2	0,15 EUR/GJ
LPG Kody CN 2711 12 11 do 2711 19 00	20 EUR/t CO2	0,15 EUR/GJ
Gaz ziemny Kody CN 2711 11 00 oraz 2711 21 00	20 EUR/t CO2	0,15 EUR/GJ

Tabela C – Minimalne poziomy opodatkowania mające zastosowanie od dnia 1 stycznia 2013 r. do paliw do ogrzewania

	Opodatkowanie związane z emisjami CO ₂	Ogólne opodatkowanie zużycia energii
Olej gazowy Kody CN 2710 19 41 do 2710 19 49	20 EUR/t CO ₂	0,15 EUR/GJ
Olej opałowy ciężki Kody CN 2710 19 61 do 2710 19 69	20 EUR/t CO ₂	0,15 EUR/GJ
Nafta Kody CN 2710 19 21 oraz 2710 19 25	20 EUR/t CO ₂	0,15 EUR/GJ
LPG Kody CN 2711 12 11 do 2711 19 00	20 EUR/t CO ₂	0,15 EUR/GJ
Gaz ziemny Kody CN 2711 11 00 oraz 2711 21 00	20 EUR/t CO ₂	0,15 EUR/GJ
Węgiel i koks Kody CN 2701, 2702 oraz 2704	20 EUR/t CO ₂	0,15 EUR/GJ

Tabela D – Minimalne poziomy opodatkowania mające zastosowanie od dnia 1 stycznia 2013 r. do energii elektrycznej

	Opodatkowanie związane z emisjami CO ₂	Ogólne opodatkowanie zużycia energii
Energia elektryczna Kod CN 2716		0,15 EUR/GJ”

OCENA SKUTKÓW FINANSOWYCH REGULACJI DLA WNIOSKÓW

1. STRUKTURA WNIOSKU/INICJATYWY

1.1 Tytuł wniosku/inicjatywy

Zmiana dyrektywy 2003/96/WE –

1.2. Dziedzina(-y) polityki w strukturze ABM/ABB, których dotyczy wniosek/inicjatywa²²

14 05 Polityka podatkowa

1.3. Charakter wniosku/inicjatywy

X Wniosek/inicjatywa dotyczy **nowego działania**

Wniosek/inicjatywa dotyczy **nowego działania** będącego następstwem projektu pilotażowego/działania przygotowawczego²³

Wniosek/inicjatywa wiąże się z **przedłużeniem bieżącego działania**

Wniosek/inicjatywa dotyczy **działania, które zostało przekształcone pod kątem nowego działania**

1.4 Cele

1.4.1. *Wieloletni(e) cel(e) strategiczny(-e) Komisji wskazany(-e) we wniosku/inicjatywie*

Zrównoważony rozwój – wspieranie gospodarki efektywniej korzystającej z zasobów, bardziej przyjaznej środowisku i bardziej konkurencyjnej (strategia „Europa 2020”)

1.4.2. *Cel(e) szczegółowy(-e) i działanie(-a) ABM/ABB, których dotyczy wniosek/inicjatywa*

Cel szczegółowy nr: 3

Opracowanie nowych inicjatyw i działań wspierających realizację celów polityki UE (przykładowo w dziedzinie polityki w zakresie ochrony środowiska i energetyki).

Działanie(-a) ABM/ABB, którego(-ych) dotyczy wniosek/inicjatywa

Tytuł 14 – Podatki i unia celna; ABB 05 Polityka podatkowa

²² ABM: Activity Based Management: zarządzanie kosztami działań - ABB: Activity Based Budgeting: budżet zadaniowy.

²³ O którym mowa w art. 49 ust. 6 lit. a) lub b) rozporządzenia finansowego.

1.4.3. *Oczekiwany(-e) wynik(i) i wpływ*

Należy wskazać, jakie efekty przyniesie wniosek/inicjatywa beneficjentom/grupie docelowej.

Spójność dyrektywy w sprawie opodatkowania energii z priorytetami strategii „Europa 2020” oraz z EU ETS.

W niniejszej dyrektywie usunięto zachęty szkodliwe dla środowiska; wprowadzono korzystne zachęty na rzecz np. biopaliw.

Przyczynienie się do ograniczenia emisji CO₂, zwiększenia zatrudnienia i wzrostu gospodarczego.

Spójne traktowanie źródeł energii w dyrektywie w sprawie opodatkowania energii, a zatem stworzenie rzeczywistych jednakowych warunków dla odbiorców energii.

1.4.4. *Wskaźniki wyników i wpływu*

Należy określić wskaźniki, które umożliwią monitorowanie realizacji wniosku/inicjatywy.

Sygnal cenowy dotyczący emisji CO₂ dla sektorów nieobjętych EU ETS.

Rzeczywista stawka podatku ukrytego od energii

1.5. **Uzasadnienie wniosku/inicjatywy**

1.5.1. *Potrzeba(-y), która(-e) ma(-ją) zostać zaspokojona(-e) w perspektywie krótko- lub długoterminowej*

UE postawiła sobie szereg wymagających prawnie wiążących celów w zakresie zmian klimatu i energii, które mają zostać zrealizowane do 2020 r. Zostały one przedstawione w strategii „Europa 2020”, w której za priorytet uznano trwały wzrost gospodarczy oraz gospodarkę efektywniej korzystającą z zasobów, bardziej przyjazną środowisku i bardziej konkurencyjną.

1.5.2. *Wartość dodana z tytułu zaangażowania Unii Europejskiej*

Zmiana klimatu i energia to zagadnienia o skali europejskiej. Skoordynowane działanie ma podstawowe znaczenie dla osiągnięcia celów wspólnie ustalonych w tych dziedzinach.

1.5.3. *Główne wnioski wyciągnięte z podobnych działań*

n.d.

1.5.4. *Spójność z ewentualnymi innymi instrumentami finansowymi oraz możliwa synergia*

We wniosku ustanowiono ramy wykorzystania opodatkowania emisji CO₂ w dziedzinach nieobjętych EU ETS, uzupełniając sygnal cenowy dotyczący emisji dwutlenku węgla ustanowiony przez ten system. Uniknie się nakładania się tych dwóch instrumentów, tak by zapewnić spójność z EU ETS oraz uniknąć strat w oszczędny sposób.

Wniosek przyczynia się do realizacji celów strategii „Europa 2020”. W szczególności pozwoli państwom członkowskim na jak najlepsze wykorzystanie możliwości systemu podatkowego w zakresie promowania wzrostu gospodarczego, tworzenia miejsc pracy i przeprowadzania inwestycji, a także realizacji szerszych społecznych i środowiskowych celów UE.

1.6. Czas trwania działania i jego wpływu finansowego

Wniosek nie ma wpływu finansowego na UE.

Wniosek/inicjatywa o **określonym czasie trwania**

- Czas trwania wniosku/inicjatywy: od [DD/MM]RRRR r. do [DD/MM]RRRR r.
- Czas trwania wpływu finansowego: od RRRR r. do RRRR r.

Wniosek/inicjatywa o **nieokreślonym czasie trwania**

- Wprowadzenie w życie z okresem rozruchu od RRRR r. do RRRR r.,
- po którym następuje faza operacyjna.

1.7. Przewidywany(-e) tryb(y) zarządzania²⁴

Wniosek nie ma wpływu finansowego na UE.

Bezpośrednie zarządzanie scentralizowane przez Komisję

Pośrednie zarządzanie scentralizowane poprzez przekazanie zadań wykonawczych:

- agencjom wykonawczym
- organom utworzonym przez Wspólnoty²⁵
- krajowym organom publicznym/organom mającym obowiązek świadczenia usługi publicznej
- osobom odpowiedzialnym za wykonanie określonych działań na mocy tytułu V Traktatu o Unii Europejskiej, określonym we właściwym prawnym akcie podstawowym w rozumieniu art. 49 rozporządzenia finansowego

Zarządzanie dzielone z państwami członkowskimi

Zarządzanie zdecentralizowane z państwami trzecimi

Zarządzanie wspólne z organizacjami międzynarodowymi (*należy wyszczególnić*)

W przypadku wskazania więcej niż jednego trybu, należy podać dodatkowe informacje w części „Uwagi”.

²⁴ Wyjaśnienia dotyczące trybów zarządzania oraz odniesienia do rozporządzenia finansowego znajdują się na następującej stronie: http://www.cc.cec/budg/man/budgmanag/budgmanag_en.html
²⁵ O którym mowa w art. 185 rozporządzenia finansowego.

Uwagi

2. ŚRODKI ZARZĄDZANIA

Wniosek nie ma wpływu finansowego na budżet UE.

2.1. Zasady nadzoru i sprawozdawczości

Należy określić częstotliwość i warunki.

2.2. System zarządzania i kontroli

2.2.1 Zidentyfikowane ryzyko

2.2.2. Przewidywane metody kontroli

2.3. Środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom

Określić istniejące lub przewidywane środki zapobiegania i ochrony

3. SZACUNKOWY WPŁYW FINANSOWY WNIOSKU/INICJATYWY

Wniosek nie ma wpływu finansowego na UE.